

CON ONG

tuan báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 203

12 TRANG 25 TỈ

PHÁT HÀNH

ngày 02-3-1972

đến 09-3-1972

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VỒ

— Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ỚNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C.74++

HÃY NHÌN QUA ĐÀI LOAN ĐỂ LO CHO SỐ PHẬN CỦA MÌNH

Loán những gì sẽ xảy ra trong chuyến Hoa du của TT Nixon.

Từ nửa tháng qua, cả thế giới đã hội họp theo sát 8 ngày hoạt động của TT Nixon tại Hoa Lục. Hội họp như khi theo dõi phi thuyền Apollo du nguyệt điện vào năm 1969.

Nay thì chuyến Hoa du lịch sử đã chấm dứt. Nhưng những hậu quả của nó chỉ mới bắt đầu, hay sắp bắt đầu. Hãy còn nhiều điều bí mật | chánh khách đã tuyên bố: phải tới 50 năm sau mới có

thể biết rõ tất cả những điều bí mật trong chuyến Hoa du của Nixon. Tuy nhiên, có 1 điều rõ ràng cả thế giới đều đã nhìn thấy qua bản thông cáo chung được công bố tại Thượng Hải vào chiều 27-2-72, là Đài Loan đã bị đồng minh Mỹ bỏ rơi. Một sự bỏ rơi khá đau đớn, tuy rằng Mỹ khó có thể làm khác được.

Tổng Thống Tưởng Giới Thạch là 1 đồng minh lớn của Mỹ từ hơn 30 năm nay, là 1 nhân vật cuối cùng còn lại trong số các đồng minh chống độc tài phát xít. Khi Thống Chế Tưởng Giới

Thạch chơi ngang với Tổng Thống Roosevelt, thì ông Kennedy mới là Trung úy, và các ông Johnson, Nixon hình như mới là Thiếu Tá. Đài Loan cũng đã được Mỹ bảo vệ suốt 23 năm qua. Nhưng bây giờ, vì quyền lợi của Mỹ, và vì sự biến chuyển của tình hình thế giới, Mỹ đành bỏ rơi cả Tưởng Thống Chế lẫn Đài Loan!

Trước số phận của Đài Loan sau cuộc Hoa du, báo chí Tây Âu cũng phải lên tiếng than phiền Nixon đã bán đứng Đài Loan, và Nixon

là một thứ "khẩu Phật tâm xà", đồng thời lo sợ quyền lợi của các quốc gia Tây Âu có thể bị Nixon bán đứng trong chuyến Nga du sắp tới.

Tình hình các nước Tây Âu rất khả quan, mà còn lo như vậy, huống chi là Việt Nam vốn có 1 hoàn cảnh chẳng khác Đài Loan bao nhiêu. Vậy thì, các nhà lãnh đạo hãy chịu khó nhìn số phận của Đài Loan mà lo cho mình. Đừng quá lạc quan thàng lợi, để rồi hối không kịp.

Từ nửa năm qua, thế giới đã bình luận, đã dự

Nhị kỳ

Một năm có bốn mùa, nhưng riêng hai mùa Xuân, Thu là sinh tinh nhiều nhất. Xuân, Thu nhị kỳ đó, phiên một nỗi ông Tổng Ngọc đều tức cảnh sinh tình.

Cách đây 3 tháng, còn mùa Thu năm Heo, ông Tổng Ngọc rủ rê ông Tổng Trùng mần cuộc cách mạng mùa Thu. Đồi tồng Kinh Tài trở thành hai kếp chánh, lên Ti vi phân bua với đại diện nhà báo, chỉ trơ thỏ địa một hăng thông tấn của nhà nước.

Không rõ cách mạng mùa thu của ông Tổng Ngọc có thành công không, nhưng nỗi lòng những người có đồng lương cố định, nhất là các quân công thiệt là ủ ã nào nùng. Một ông trung tá, trong bữa hội thảo các sĩ quan CTCT, đã kể rõ tình cảnh gia đình ông, lương tháng không đủ tiêu phải ăn cháo thay cơm. Có thực mới vực được đạo. Muốn hành đạo, thì dù là đạo Dừa, cũng cần phải «thực» đến nơi đến chốn, ít ra là cùi dừa với nước dừa; mỗi trái 60 bạc. Kháng «thực», làm sao vực cho nổi đạo, huống hồ là vực chính nghĩa?

Hậu quả của cách mạng mùa thu thật lâu dài. Thu tàn, Đông qua, sang đến mùa Xuân, dân chúng càng cảm thấy lao đao. Trường thuật cảnh đón Tết con chuột vừa qua, không báo nào, kể cả bản tin Về Tê ích của nhà nước, là không tả oán. Mãi lực giảm sút trông thấy. Không có tiền ăn, lấy đâu ra tiền mà sắm Tết?

Vẫn chưa coi cách mạng mùa Thu là đủ, nhằm đúng thời gian các báo hru chiến nghị Tết con chuột, ông Tổng Ngọc còn tăng giá xăng tới 40 0/0. Mấy ông chuyên viên kinh tế nhà nước đua nhau giải thích là giá xăng tăng không ảnh hưởng gì đến vật giá. Lời giải thích bị mấy công ty quốc doanh của nhà nước bỏ ra ngoài tai trước tiên. E Giao chỉ bèn học tốc tăng giá vé ngay từ Tết con Chuột, ông Bru điện, tuy mang tiếng chậm như rùa, nhưng cũng tăng giá bưu phí lệ như chớp. Một lá thư trong nước, nhờ ông Tổng Ngọc tăng giá xăng, từ rầy phải dán tới 10 tí! Lành vực công tăng giá, phía tư nhân đâu chịu bó tay. Giá xe đò, cước phí chuyên chở v.v... rủ nhau leo thang khủng khiếp, người dân chịu sao cho thấu?

Bất chước Đức Giáo hoàng van nài thống thiết «Hãy đứng tay...», bọn Con Ong xin nhắc lại nguyên si lời kêu gọi nào nề đó. Ông Tổng Ngọc mà mần thêm cuộc cách mạng mùa Xuân nữa, không biết cuộc sống sẽ khốn nạn đến chừng nào?..

Con Voi

Trong suốt tuần lễ vừa qua, chuyến Hoa du của ông Ních và ông Kít trở nên thời sự hàng đầu, độc chiếm không những tin tức, các bài bình luận... của các báo, mà ngay các mục phim cũng trăm hoa đua nở, nở toàn ra Hoa bình phương, là cuộc tình nửa đời nửa đoạn giữa Hoa kỳ và Hoa lục.

Lần đầu tiên, các báo ngày xuất bản ở Saigon không ngại tốn, đua nhau làm bản kèm hình ảnh Ních sang tàu. Đê Tê khoái nhất là bức hình ông Ních rủ vợ ra sờ voi, cỡ đại tượng cao hơn ông Ních gấp ba bốn lần. Ngó trong hình, Bà Ních cợt thiết tươi mớ voi voi. Nếu dùng khoa phân tâm của ông Freud phân tích thì bà Ních bị ám ảnh tình dục khoái sờ voi voi nghĩa là hăm mộ chiều dài và thích sự to bự!

Nói đến con voi, An Nam có chuyện cỡ ngụ ngôn La Fontaine, Chuyện gồm một con voi, (chắc là voi thường chứ đêch phải là voi bự của Mao) và mấy ông thầy bói, Mỗi ông sờ một bộ phận của con voi, từ vòi voi, chân voi, tai voi đến' của quý của voi. Mỗi ông mô tả con voi một cách, cãi nhau loạn xạ ngẫu, chứ không đoàn kết, nhất trí như mấy ông thầy bói sáng đồng tình bốc thơm, nâng bi ông lớn như chương trình «Người dân muốn... tất máy» Do ông quan năm VTX đầu têu!

Trong chuyến Hoa du, ông Ních rủ vợ đi sờ voi, để cho bọn nhà báo chụp hình là nhằm, nhằm chứ không phải là mất thuần phong mỹ tục, phạm vào điều 35 Quy chế Báo chí của An Nam. Vì trong bụng, có lẽ ông Ních cũng giống như ông thầy bói mớ dái voi, cứ đi nhìn là muốn thế giới sống chung huê bình chỉ cần nhờ vả đến Trung cộng, bắt kể đến các nước bé, vốn được Huê Kỳ thời phông, coi là các đồng minh của Cờ Hoa, là «tiền đồn của thế giới tự do» (sic)!

Có lẽ cũng vì lý do đó mà ông Ních cam tâm dẫm mề nó lên 5 nguyên tắc sống chung huê bình của Chu, đã được hai nước Hoa bình phương nhét vào bản thông cáo chung. Cờ vô nguyên tắc không xía vô chuyện nội bộ nước khác có phải là lớn tiếng tán thành việc bồi nước THDQ trên bản đồ thế giới?

Bức hình vợ chồng ông Ních sờ voi chụp rất đẹp, không thua gì các hình giựt giải nhiếp ảnh. Cho nên bọn Con Ong đề nghị TT cho lồng khung, treo ở Dinh. Âu cũng là dịp để ôn lại mỗi ngày chuyện Ních sờ voi...

Lục xì

TÌM CHỒNG

Ngay từ bây giờ, nhà nước qua Bộ Quốc Phòng và Bộ TTM cũng nên xét lại toàn bộ vấn đề nhân sự, nghĩa là phải trong sạch hóa giường máy Quân đội, mặc dù hàng ngũ kaki đã có sẵn một ố. tưởng trông nom về thanh tra, kiểm soát, nhưng vẫn không tránh khỏi tình trạng một số cấp chỉ huy ở một vài đơn vị lạm dụng cầu chăm ngôn cứng ngắc : «Thì hành trước khiêu nại sau» tạo ra những cảnh bắt công, bè phái và tham nhũng. Bởi vì, đặc biệt là thành phần cầm súng đánh giặc, nếu không có họ thì Quan cũng chẳng làm được cơm cháo gì, cho nên nói đến quân đội là phải nói đến thưởng phạt công minh.

Thế nhưng, rất tiếc trong đại gia đình kaki, ở một vài đơn vị xa mặt trời, nhiều ông Quan đã coi lính như tôi tớ trong nhà, sử dụng bất hợp pháp, bỏ mặc thuộc cấp sống chết với thái độ vô trách nhiệm.

Chẳng hạn như trường hợp của HS. I Vũ Văn Phong, thuộc Tiểu đoàn 3/50 của SB.25BB, theo lời vợ hắn dẫn 4 đứa con thơ đến tòa soạn CO. cho biết thì sau 17 năm phục vụ trong quân ngũ, đã 2 lần bị thương ngoài mặt trận mới leo lên được cấp HS.I và rồi chẳng những đương sự không được đưa ra Hội Đồng Y Khoa phân loại, mà cứ bị thương cấp chiều có bắt cầm súng giết giặc hết năm này qua năm khác, hết chiến trường nội biên đến chiến trường ngoại biên, quan trên ít ngó ngang gì đến nguyện vọng của hắn, nên 5/7 lần vác đơn kêu cứu về Bộ TTM, kể rõ sự tình, đề xin được phục vụ gần gia đình, nhưng tiếng kêu dường như chưa đến tai người anh cả QĐ. là Đại tướng Cao Văn Viên.

Hiện tại nhà cửa không có vợ con hắn phải ở mượn tại vùng ngoại ô miệt Phú Lâm. Mới đây ngày 23-2, sau những ngày cắm trại liên miên, đương sự chưa được về thăm nhà thì Quan trên bắt phải dẫn một số LCĐB ra ngoài tiền đồn tiếp tục công tác «trấn thủ». Nhưng không may đạp phải trái M. 26 hắn lại bị thương một lần nữa. Mãi 3 ngày sau vợ con hắn mới nhận được hung tin (nên nhớ đây là tin của 1 đồng đội gửi về chứ không phải đơn vị) thế là chị vợ tom góp tiền bạc, bồng bế con đi tìm chồng (theo lời dặn trong thư). Nhưng khi tới QYV. Tây Ninh thì nơi đây cho biết không có tên Vũ Văn Phong, Từ Tây Ninh chị ta quay trở lại hậu cứ ở Củ Chi để hỏi có sự, khốn thay! các ngài Hậu cứ đã tới giờ ăn cơm trưa và trải ghế bô ra đi một mần «xập xom chường» để gọi là vui Xuân, giữa lúc người thiếu phụ ôm con khóc sụt mướt ngoài nắng gắt, đứa con 9 tháng bắt đầu rời cơn sốt vì đói sữa.

Đúng 2 giờ chiều, các Ô. Hậu cứ mới từ từ mặc quần áo và không quên xuống Cầu Lạc Bộ giải khát trước khi bắt tay vào việc. Khoảng nửa giờ sau đó, chị ta được các Ô. Hậu cứ xác nhận, tên HS.I Phong có bị thương rất nặng, nhưng hiện tại không biết nằm nhà thương nào, còn sống hay đã chết? Tuy nhiên, các ngài cũng thêm rằng: muốn chắc ăn hãy xuống hậu trạm ở Trảng Lớn (Tây Ninh) mà hỏi, thiếu phụ lếch thếch lội bộ trên 200 dưới nắng, ra đón xe trực chỉ Tây Ninh, khi tới Hậu trạm trời vừa nhá nhem tối, tại đây, Ô. Hậu trạm dậy tiếp: Chị phải vào nơi đóng quân cách đây 30 cây số, hỏi ngay Quan Tiểu Đoàn Trưởng hoặc Đại Đệi Trưởng thì may ra Trội tới rồi, xe cộ nào dám đi, thiếu phụ đành ôm con bao xe về Tây Ninh ngủ trọ.

Sáng hôm sau, khi lần mò đến địa điểm đóng quân của chồng, ở đó bảo: hãy về ngay TYV Cộng Hòa, nếu không gặp thì lên Bệnh Viện 4 Dã Chiến Mỹ ở Bình Dương là chắc ăn.

Đương sự lại quay về TYV Cộng Hòa nhưng phòng nhận bệnh cho biết không hề có tên chồng chị, trở ra với vẻ thiếu não tiền bạc vừa cạn túi đương sự về Phú Lâm bán chiếc xe đạp cuối cùng để quyết đi tìm chồng cho bằng được và hiện nay công cuộc kiếm chồng đã bước sang ngày thứ 6 mà vẫn chưa thấy tăm hơi người chồng đau khổ đâu.

Đến đây, bọn CO. xin nhường lời cho Ô. Quốc Phòng, Ô. TTM và đặc biệt là các ông TLC. của TB 3/50, Ô. sĩ quan Phụ Tá CTCT của Tr.Đ. 50 BB giải thích giùm, vì nghe đâu nhiệm vụ của các ông là phải chăm sóc đời sống binh sĩ, phải thông báo kịp thời, đúng lúc cho các thân nhân mỗi khi họ nằm xuống thì phải? Riêng đối với chị Quỳnh. vợ HS.I. Phong, bọn Con Ong có lời khuyên chị, hãy bình tĩnh, vì đơn vị của chồng chị phục vụ rất xứng đáng được khen thưởng, chị phải kiên nhẫn, nếu năm Chuột, chưa tìm được chồng thì sang năm Trâu thế nào cũng gặp!

ĐẠI ĐỂ CHƠI ĐẾ CHOC

Sau gần một tháng ăn tết ở nhà Ban tổ chức "Đố chơi đế chọc" nhận được vô số lời yêu cầu của khán giả bốn phương đòi phải tiếp tục trò này. Do vậy Ban tổ chức đành hủy bỏ chương trình "tháng Hoi cờ bịch tháng Ba rượu chè" để kéo dài trò này quý vị thân chủ đã có lòng ưu ái. Vì phải triệu tập cấp tốc không kịp mời các khuôn mặt mới nên thành phần "Đố chơi" này gồm những toán rất quen thuộc:

- Toán Jeannot
- Toán Vọng Ngoại
- Toán Đón Gió
- Toán Nói Lão Ăn Tiền

ĐẠI ĐỂ LÔNG LÁ ĐI TÀU

HỎI: Đố quý vị biết: Chuyến đi Tàu vừa qua Đại Đế Lông Lá đã vô được gì, và bị mất gì?

JEANNOT: Chẳng vô được cái khi móc gì, ngoài cái thú được đớp cơm Tàu, nhậu Mai Quế Lộ chính hiệu con sư tử còn mất thì mất khá nhiều, mà đáng kể hơn hết là nụ cười của các đàn em.

VỌNG NGOẠI: Phải được gì thì Đại Đế mới chịu khó xuất trường, chứ ai đại gì về tay không để cho cả thế giới cười cho thối mũi. Ít nhất Đại Đế cũng đòi các Sách Sáng phải hy sinh các chú Mít Đỏ. Ngược lại, bắt quá chỉ mất tí ti đồ la và chút ít thì giờ.

ĐÓN GIÓ: Thì cứ nói toạc ra là chuyến đi này, đại đế Lông Lá sẽ vô được Chim Cu. Đại đế mà vô được Chim Cu là sẽ có đời, nhiều thăng khố, mà cũng khối đứ đờ. Mất gì, đại đế chẳng mất gì ngoài một tí bom đạn phải bỏ kho, nhưng cũng chẳng lâu đâu, vì thế nào đại đế lại chẳng cho nổ tung một lò thuốc súng ở một nơi khác nào đó?

NÓI LÃO ĂN TIỀN: Quý vị chỉ thấy gần mà chẳng thấy xa. Kết quả chuyến đi này là đại đế đã vô được ngai vàng thêm bốn niên nữa. Cái đó mới đáng đồng tiền bát gạo. Còn mất, thì có lẽ chỉ là mấy giọt lệ của cụ Chương môn Đài loan.

BAN GIÁM KHẢO: Trật hết. Rõ ràng là đại đế vô được một bản thông cáo chung vốn ở hội tề. Và chả thấy mất gì, Đại đế trên lông dưới lá có

cái quái gì mà mất?

SẮM TRẠNG TRÌNH VÀ HÒA BÌNH?

HỎI: Thương Tọa Thiện Hoa ở chùa An Quang vừa tán rộng câu Sắm Trang Trình "Nhược hữu ưng lai sư tử thượng, tứ phương thiên hạ thái bình phong." là đất nước sắp có Hòa bình. Quý vị có đồng ý với lời phụ đề sắm trạng đó không?

JEANNOT: Ủi dào, đây là sắm giả, sắm trạng chính hiệu con Nai là "Thân dậu niên lai kiến thái bình" năm nay mới là năm tỵ, còn 8, 9 năm nữa mới tới năm thân, năm dậu, mới kiến thái bình, còn là uỳnh nhau mệ!

VỌNG NGOẠI: Thời buổi này thì Sắm Trạng chẳng thể tin được bằng những lời tuyên bố của các đàn anh Ních xông, Kít xinh ghê!

ĐÓN GIÓ: Dù sao có tin cũng có hơn chứ! Con chim ưng mà sang thắm con sư tử thì đúng là ứng vào vụ Cụ Ních sang viếng cụ Mao rồi. Lúc này mà không đón thái bình phong thì đợi đến bao giờ mới đón?

NÓI LÃO ĂN TIỀN: Tại sao lại không thể giảng "ưng lai sư tử thượng" ra là nhờ có Pin Con Ó Hội Lion's Club sẽ lên hương nhỉ?

BAN GIÁM KHẢO: Xét ra chỉ có toán Vọng Ngoại là có nhận xét thực tế hơn hết: 5 điểm!

ÔNG THỐI MŨI BỊ ĐUỔI?

HỎI: Đố quý vị biết tại sao ông Thối mũi đã về đến Saigon rồi lại bị đuổi trở lại Mèo?

JEANNOT: Ai bảo ông thối mũi chỉ xin giá y thông hành của Mèo mà không chịu xin phép Đức Vua An nam ta?

VỌNG NGOẠI: Á, cái vụ này là các đàn anh lông lá đùa đại tí chơi, để bà con ta đỡ sốt ruột trong khi chờ đợi chuyến đi của đại đế lông lá đó mà. Các đàn anh bày trò đó ra để cho Nhà Nước An nam ta có dịp lấy thêm điểm chứ có sao đâu?

ĐÓN GIÓ: Đừng có tưởng bở. Các đàn anh làm thế để tăng thêm "cốt" cho sư thối mũi, mình mà đuổi sư này đi tức là mất mưu của các đàn anh lông lá đấy! Chẳng thà cứ lờ tịt đi, chẳng ai biết đẩy vào đâu, mà sư thối mũi về đây chắc đã làm nên cơm cháo gì?

NÓI LÃO ĂN TIỀN: Quý vị toàn là đoàn mồi. Bệnh thối mũi chưa chữa khỏi thì lại phải qua bêm đố chữa cho thật lành mới được về, chứ có gì lạ đâu?

BAN GIÁM KHẢO: Lại trật hết. Tại đại đế lông lá đi Tàu ăn nhậu lẽ đấy!

CỤ PHÓ TỐP THU TIỀN LÍNH

HỎI: Đố quý vị biết tại sao Cụ Phó Gân bỗng cho tốp cái mần thu tiền lính lều vào nhà băng trong khi có mấy tờ báo đang bênh vực hết mình!

JEANNOT: Cái trò mượn đầu heo nấu cháo này đã bị tổ tầm lum tà la, Cụ Phó cũng phải biểu diễn một màn đẹp mắt lấy điểm, chứ nếu lờ đi thì Cụ hết linh mất!

VỌNG NGOẠI: Ồ, một khi các anh Hai chỉ đại chơi thì Cụ Phó có muốn che cũng chẳng được.

ĐÓN GIÓ: Đúng thế đấy. Đây chắc là các anh Hai chỉ đại sắp tính một chuyện gì nên mới tìm cách cản mũi kỳ đà, làm cho nội bộ ta lục đục hoài chứ quái gì?

NÓI LÃO ĂN TIỀN: Thu bẩy nhiều cũng no chán rồi, tốp lại là vừa. Rốt cuộc rồi cũng xí xóa huê cả làng, chứ trong cái tổ chức thu tiền lính lại có cả những tay chân quan trọng của cụ. lẽ nào cụ nở xuồng tay? Cụ mà làm mạnh, rồi còn ai giúp cụ trong nhiệm vụ diệt tham nhũng?

BAN GIÁM KHẢO: Nói Lão Ăn Tiền coi vậy mà nói cũng không lão lắm: 5 điểm!

NHÀ BÁO THUA TƯỚNG CÔNG

HỎI: Ông Quế tướng Công kiện hai nhà báo đã tố ông ra tòa, kết quả hai nhà báo bị tù treo phạt vạ. Vậy là bên nào thắng?

JEANNOT: Vậy là tướng công thắng chứ còn gì nữa? Thời buổi này nhà báo có tố đúng đi nữa cũng cứ phải thua mới là hợp tình hợp lý.

VỌNG NGOẠI: Tướng Công bị đi trước tức là thua 0-1, bị giờ gỡ lại kẻ như huê 1-1.

ĐÓN GIÓ: Cả hai bên đều thua hết, trại cò đớp nhau chỉ có Ngự ông Lông Lá đứng ngoài đắc lợi.

NÓI LÃO ĂN TIỀN: Chưa chắc nhà báo đã chịu thua hay huê đầu nhé. Vì người ta còn đưa lên tòa trên nữa chứ bộ!

BAN GIÁM KHẢO: Di huê vi quý là đúng nhất 5 điểm cho Toán Vọng Ngoại.

ĐIÀNG NGỌC MÔN

PHỤ TRỢ

Ông Tổng Ngọc vừa cho tăng giá xăng nhất tập tức gặt hái ngay được vô số thành quả rực rỡ: Vé máy bay đang từ 3đ 70l / 1 cây số bèn vù lên 5đ 00 các xe đò, xe lô, xe lam, xe taxi.v...cũng rục rịch tăng giá lên 70 0l, và lời kéo mọi sinh hoạt thương mại khác tiến bước nhịp nhàng lên theo luôn cho vui. Rút cuộc chỉ có dân đen hốc hác thấy rõ. Phong trào

đòi tăng lương bắt đầu xuất hiện. Mỏ đầu, các công nhân bến tàu đọa sẽ tông đình công nếu không được trả thêm thù lao. Tiếp đến liên đoàn công tư chức cũng vừa ra thông cáo đòi hỏi nhà nước và chủ nhân các xí nghiệp phải mau chóng tăng thêm lương lậu cho nhân viên các cấp, từ 20 phần trăm trở lên, kéo bà cả đội hỏi thăm sức khỏe đến nơi rồi. Kết quả theo thống kê mới nhất thăm dò "Con Ong.:

Trong khi trào đình và các ông chủ bự còn đang cười ruồi chưa chịu giải quyết gì cả, thì mấy nhà tỉ phú nước Chợ Lớn đã vội xoa tay hoan hỉ và ra lệnh cho các viên tài phú thuộc quyền lập tức ghi thêm 1 giá "phụ trợ" ít nhất là năm chục phần trăm cho tất cả các loại hàng hóa xuất kho!

NGHỀ CỦA CHÀNG

Sau cuộc cách mạng kinh tế mùa thu, toàn thể

quân dân cán chính nước cộng hòa Anamta đã hân hạnh được hưởng 1 cái tết khắc khổ đúng y như lời răn dạy của nhà nước. Tiếp theo ai nấy lại càng hân hoan tào bôn hơn khi tiếp nhận thêm 1 nguồn tin đầy khích lệ, là đường như quan thượng thư Phạm kim Ngọc đang âm mưu làm thêm 1 cuộc cách mạng mới. mệnh danh là cuộc cách mạng mùa Xuân, để giúp quân dân ta sớm tìm lại cội nguồn qua nếp sống đơn sơ giản dị như hết các bậc tổ tiên thời thượng cổ và cứu tăng giá xăng là chương đầu tiên của quan nhằm khai mạc cho công cuộc cách mạng mới đó vậy!

Đúng ra nguồn tin trên đã không làm cho ai ngạc nhiên hết. Vì mọi người đều biết rõ từ khuya bề trên cho chàng ngồi ở đấy để mà mần những công chuyện như thế. Không chịu khó sáng tác đều đều thì bị đuổi sớm chứ ngồi lâu thế đâu nào được!

Kỹ Thương Ngân Hàng

Chi-Nhánh Công Trường Diên Hồng

2 Phạm Ngũ Lão (Ga xe Lửa) Saigon

Điện thoại 96.310

NHÂN DỊP ĐẦU XUÂN NHÂM TÝ, CHI NHÁNH CÔNG TRƯỜNG DIÊN HỒNG DÀNH CHO QUÍ KHÁCH ĐẾN MỞ TRƯỞNG MỤC TIẾT KIỆM HAY TỒN KHOẢN MỘT SỐ TẶNG PHẨM CÓ GIÁ TRỊ

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA.

Trạm vé Quốc Tế

116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.449
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

PHÙ THỦY MỜ LÒ ĐỤC NÔ TÀI

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

VƯỜN CÒN TIN CẢI TỎ

● Có cải thì phiên phiên đi, đừng làm đồng bào nhức tim

Sài Gòn những ngày Tết muộn— Theo nguồn tin khá thông thạo của đài phát tin Pagode và Brodard thì trong đợt cải tổ chỉ có một vài sự sắp xếp nhỏ. Thủ Tướng kiêm Tổng Trưởng Nội Vụ vẫn là Đại Tướng ít nói Trần Thiện Khiêm. Tổng Trưởng Quốc Phòng sẽ rời khỏi tay Bạch Đầu Tướng Quân và lần ăm vào tầm lòng muốn mặt của Trần André (Nghe đâu mẹ xừ, André fils hiện đang thụ huấn tại trung tâm đào tạo nhân tài của Kissinger. Cậu cả được coi như một thứ con tin để bố làm Thượng Thư cũng còn rề chần). Bộ Thông Tin và Chiêu Hồi được hạ

xướng thành Đặc Ủy Phủ. Ông bí thư họ Hoàng được cất nhắc làm Đặc ủy Trưởng Thông Tin nhưng còn lưỡng lự vì đòi cho bằng được cái titre của Tổng trưởng mới khứng.

Riêng cái position của Yoga tướng quân Cao Văn Viên vẫn còn trong giai đoạn cũ cưa. Ai cũng biết ông tướng 4 Sao này từng xin Đức Vua cho về dưỡng già hơn một lần nhưng chưa được chấp thuận. Cao tướng quân nếu treo kiển, gác áo cũng gây khá nhiều khó khăn cho quân đội vì hiện ông được coi là vị tướng được nhiều uy tín và mến mộ nhất của giới kaki.

Gi thì gì, Con Ong mong cái vụ cải tổ nên làm cho phiên phiên. Nay đoán già, mai ước non mãi nhức tim lắm.

Linh mục ma đầu đòi li xi tiền bác ái

Đà-Lạt 1-3.— Đặc phái viên Con Ong vừa từ Đà-Lạt điện về cho hay việc lập làng Hòa Bình hiện đang gặp những trục trặc khó chịu. Trục trặc ghê tởm nhất không phát xuất nơi những thường nhân phàm phu tục tử mà lại từ nơi một kẻ có nhiệm vụ dẫn dắt tín ngưỡng tại đây, ông cố đạo Phùng Văn C.

Đặc phái viên Con Ong lên Đà-Lạt điều tra về vụ làng Hòa Bình như lời hứa cuối năm vừa qua đã cho hay ông cố đạo C. ù li đòi những người có trách nhiệm trong việc lập làng Hòa Bình phải li xi cho ông 10T đồng bạc mặt thì ông mới khứng rời khỏi mảnh đất trên 4 mẫu tọa lạc sau trại Công Binh cũ, kế cận là ruộng của tổ chức lập làng Hòa Bình Đà-Lạt đã xây ra trước mặt một số giới chức thẩm quyền, trong số có ông Phó Thị Trưởng Hành Chính.

Thiết Diện Phán Quan, ông Tòa bất đắc chí của Con Ong, sau khi tiếp điện của phái viên bốn báo đã rời pháp đình lương tâm quá giang xe đò lên xứ Anh Đào để thu thập dữ kiện cho phiên xử tuần tới.

Cáo lỗi

Số Tân Niên C.O, số di không tới tay bạn đọc vì nhà nước đã tận tình «chiếu cố» bằng cách hốt sạch lên xe cây Cảnh sát đem về bỏ Phú De...

Xin thành thật cáo lỗi cùng bạn đọc tri kỷ 4 vùng chiến thuật không vô được số CON ONG 202: C.O

- Bài học khai tâm : quên nguồn gốc
- Để được đậu tới ưu, học viên phải thuộc lòng câu : tổ tiên tôi là người Mỹ, như cách đây ít lâu từng nói «Nos ancêtres sont des gaulois».

Sai Gòn ngày Rằm tháng Giêng.— Tin từ thủ phủ nước Hồng Mao vừa cho Con Ong hay, nhằm đào tạo một số ám binh dự trữ cho tương lai gần đây, nhóm phù thủy mắt xanh vừa thỏa thuận chương trình đúc nô tạigồm con em những nhân vật thuộc phủ Sài Gòn đã được XIA chọn lựa từ nhiều năm nay.

Quan tẩn sĩ Kissinger được ủy thác làm giám đốc khóa học. Y cố vấn đã sử dụng ngôi biệt thự mênh mông của mình ở ngoại ô thủ đô Hoa Thịnh Đốn làm địa điểm huấn luyện. Mọi di chuyển chung quanh căn biệt thự ma quái này được hạn chế tới mức tối đa. Nói địa điểm này ma quái vì nó đã biến đổi hoàn toàn con người kể từ những giây phút đầu chấp nhận bán linh hồn cho quỷ dữ.

Vẫn theo nguồn tin từ thủ đô nước bạn gửi Con Ong thì bài học khai tâm thứ nhất trong chương trình dénaturer con người là phủ nhận bản thân cũng như nguồn gốc. Do đó thành phần được ưu tiên chọn làm học viên nô tài của phù thủy thường phải có tên ngoại hóa đi trước. Tỷ như André Quay Văn Quất, Paul Hạt Vịt Lộn hoặc Jean Nhà Tôm Lộn Cứt Lén Đầu... vân vân.

Theo giải thích của nơi gửi tin thì những người thuộc thành phần đội dit tên ngoại hóa kể trên thường đã đánh mất hết liên hệ và lương tâm dân tộc. Nhờ đó, những bài học chém vào lưng anh em những bài học phản bội, lật lọng, bất tín, bất trung,

bất nghĩa bắt nhân để nhập tâm hơn kẻ thường nhân Trước mỗi giờ nghe giảng kinh quay quất, các học viên phải tuyên đọc một câu ngắn bằng tiếng Hồng Mao. Câu này được coi như lời nguyện: «Our ancestors are American» (thích nghĩa sang tiếng nước Sài Gòn là «Tổ tiên chúng tôi là Hoa Kỳ»)

Theo điều tra riêng của Con Ong thì trong khuôn viên của ngôi biệt thự được chia ra thành từng khu vực, mỗi nơi phụ trách đào tạo bọn nô tài của từng quốc gia mà hiện ảnh hưởng của bầy phù thủy Mắt Xanh còn đè chiu nặng.

Ở nội vi khu vực dành cho nhóm học viên người Sài Gòn những tấm ảnh của các đại đệ tử đời trước được treo vừa tầm mắt với lời ghi chú rõ rệt. Trong số có Đặng Khôi Vi, Nguyễn Lung linh Tôn bầy Thiện, Nguyễn Tony...

Theo một tin riêng thì dường như những nhân vật nào muốn được đề cử tham chính phải rút ruột gửi con em vào trại tập trung nô tài này để chịu chương trình huấn luyện như một thứ con tin. Song sự kiện trên chưa lấy gì làm chắc chắn cho lắm. Do đó chúng tôi chỉ loan ra với sự dè dặt thường lệ.

Tuy nhiên, để ghi nhận những dữ kiện trung thật Con Ong đã đề cử phái viên qua nước Hồng Mao bằng phi cơ của MATS cất cánh tại căn cứ Mỹ ở Cam Ranh vào cuối tuần qua. Được tin gì chúng tôi sẽ cho trình làng sau.

Cứ bắc tiến đi, Con Ong đi đầu

Mới đây, Hoàng tướng quân, người trấn nhậm Khu 1 vừa tiết lộ kế hoạch Bắc Tiến chưa bị bỏ quên. Như thế có nghĩa nó không đến nỗi bị nẫu canh chua.

Theo một tin riêng của Con Ong thì Hoa Kỳ cũng đã sắp xếp xong gần hai trăm phần lực cơ Phantom F.4C và những hạm đội được buông neo ở ngoài khơi quốc tế kế cận vịnh Bắc Việt để dự trữ trường hợp hữu sự. Phía ta những lực lượng tổng trừ bị như Nhảy Dù, Thủy Quân lục chiến sau khi rảnh tay ở chiến trường Tây Nguyên hiện đang được nghỉ bồi dưỡng. Khi cần, chỉ trong vòng 12 tiếng đồng hồ, 2 đơn vị thiện chiến nhất Á châu này sẽ được tung ra trên khắp chiến trường bên kia sông Gianh trong khi trên trời vẫn vũ hàng ngàn phi cơ đủ kiểu, đủ loại yểm trợ. Sửa soạn Bắc Tiến được kể sơ sơ như thế nhưng dù

sao vẫn còn tùy thuộc nơi chiếc điện thoại màu đỏ. Một đặt tại Bạch Cung ở Hoa Thịnh Đốn và một tại Bắc Kinh.

Con Ong sau khi nghe Hoàng tướng Quân đánh thức sự Bắc Tiến ngồi dậy đã hăm hồ đòi vượt tuyến trong đợt đầu. Biết đâu, trong số những anh hùng treo ngọn cờ tự do trên nóc Bắc Bộ Phủ lại không có bạn Con Ong ?

PHÂN ƯU

Hay tin cháu : Thạch Quân Dũng Trưởng nam của Anh THẠCH THÁI PHÚC, Kỳ giả Tòa Án vừa đến nơi nước tại Quận Đôn Nhơn Kiên Hòa.

Thành thật chia buồn cùng Anh Chị Phúc và tang quyến Xin cầu nguyện hương hồn cháu Dũng sớm được siêu thoát nơi miền cực lạc. CON ONG

Y. K. C. O.

Tướng Hiếu sẽ làm được những gì trong nhiệm vụ mới?

Tướng Hiếu là một người sạch? Đó là điều chắc như bấp rang. Nhưng sạch không thôi chưa được nếu trong thực tế ông chưa có đủ quyền hạn rộng lớn để thực thi vai trò mà Bác Giáo đã tin nhiệm đưa từ Quân Khu 1 về.

Lại nữa, việc thanh toán tham nhũng chẳng phải bây giờ mới được đặt ra. Trước đó, cách đây ít lâu, tham nhũng từng được coi như một thứ quốc nạn khiến những kẻ có lòng đã chằng chằng mây than rằng «ta không sợ chết vì thù ngoài, giặc trong mà lại sợ bị chết bởi bàn tay bọn tham nhũng». Việc đập tham nhũng trong thời gian qua chẳng khác dân bùa 1... mèo. Nó và vùi thâm hại. Gượng ép khó chịu. Đứng với tư cách của những anh vừa đi... vừa run. Phương danh những tên tham quan ô lại được đưa ra trình làng chỉ gồm toàn lũ tép riu nhằm tạo một ảo tưởng rằng chúng ta đang lập thành tích tốt trên con đường trong sạch hóa. Trong khi đó, bọn cá mập, lũ đười ươi, những ông kỉnh thuộc tập đoàn tham nhũng khùng vì vẫn phây phây sống trên niềm tử cực của tha nhân để mặc nhiên tiếp tục làm nhiệm vụ đục khoét của mình. Một nhiệm vụ thiêng liêng theo chiều hướng quan niệm của họ.

Tướng Hiếu làm được gì khi những đ kiến lừa ghê gớm nhất đang bình yên núp dưới bóng rợp của quyền uy để châm chích, chọc phá và làm ung thối cả tập thể quân đội?

Hay ông, vì những lý do tâm cảm sâu xa nhất, đành phải đi theo con đường có vết xe đổ của giai đoạn đập tham nhũng trong quá khứ, đưa ra trình làng những con tép riu và đoạn đánh bỏ mặc những con kính không mập ú?

Lúc ấy, ta phải than cho ông chăng?

NHÂN TIN

BÀ CHÚC VÀ Ó HỀ RẬU : rất thông cảm với bà và ông. Sẽ cho điều tra lại tên Ba H. kẻ chủ mưu gắp lừa bỏ trong người.

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn đưa lát phát hạt mưa rơi;
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

tịch thu lại hiện đang để ở tư dinh chứ không chạy. Xem thế đủ biết ông ta thanh liêm bao nhiêu?

Chuyện Đặng Mai vườn chưa hết. Tuần sau ngôn nữa.

QUÀ TẶNG THIẾU TƯỚNG HIẾU

Tin Tướng sách Nguyễn Văn Hiếu, trưởng nam nhà cách mạng Nguyễn Văn Hường được Bác Hương mời về tiếp tay quét sạch bọn rác rưởi tham quan ô lại trong guồng máy đã khiến những kẻ có lòng thờ ra cái phào.

Con Ong xin đi trước bằng cách tặng Tướng Hiếu một vài dữ kiện hay hay để làm quà. Biết đâu tặng phẩm Con Ong lại chẳng làm một số người gật gù tán thưởng?

Vậy quà của Con Ong là gì? Xin thưa ngay đó là tên cả chốn Đặng Mai, một trong những đầu nậu tao nên vụ án Hà thúc Nhơn cách đây chưa lâu. Đặng Mai sau khi thọ phạt già vờ, được đuổi tạm ra khỏi ngành quân y và kèm theo những vụ chạy chốt do chính con vợ lằng lằng của y, Đặng Mai vừa được đề cử giữ chức phụ tá Trưởng Phòng 1 thuộc Bộ Tham Mưu Sư Đoàn.

Việc làm phó Trưởng Phòng 1, đặc trách về nhân viên, của Đặng Mai có nhiều cái hay hay. Ngày đương sự trình diện Sư Đoàn, thay vì tới thẳng phòng Tổng Quản Trị thì Đặng Mai, vốn rành nghề chạy cửa hậu các bà, đã tới gặp một phu nhân bự nhất đơn vị để vừa ca bài con cá vừa biểu diễn bắt quyết chẳng khác phủ thủy sai âm binh. Các phu nhân vốn có tấm lòng rộng rãi nên bất cứ cái gì dù nhỏ hay to đều chui lọt. Nhờ đó Đặng Mai đã được phu nhân ôn nhót bầm thừa với đấng trưởng phu khi tất lướt tới đên và xuýt nữa bắt được chức Trưởng Phòng 4 (chuyên về tiếp vận và cung cấp nhiên liệu). Có lẽ nghĩ mình đặc cán mai về tiếp liệu nên ý đương sự lạy xếp như tế sao xin chối từ. Xếp định in hẳn làm chỉ huy trưởng tổng hành dinh tức chân sai vật và lo tạp dịch. Hẳn cũng không khứng. Cuối cùng tạm giữ chức Phó Trưởng Phòng 1 Sư Đoàn. Ngay sau đó hẳn bỏ bỏ mang khoe lệnh bổ nhiệm tạm thời có chữ ký của ông trưởng Bá Li họ Trần kèm theo bộ mặt vênh vang tự đắc. Hẳn cứ làm như mình vừa «mua» được chức Phó Trưởng Phòng đó bằng giá hời.

Những ai của ngày xưa có dám nghĩ hẳn bây giờ đeo hoa mai bạc, ngồi xe rép, làm Phó Trưởng Phòng bộ Tham Mưu một đại đơn vị không nhỉ? Chữ nghĩa hẳn đâu có phi nhiều? Những đàn anh của Đặng Mai trong ngành Công An cũ ở Bắc Việt liệu có ai ngạc nhiên khi thấy tên chỉ điểm hang bét, một tên đàn em chuyên nghề che tàn từng chạy theo sau đi ăn bám từng bữa cơm, bây giờ phụng tiền đi mua những chỗ ngồi ho ra bạc, khắc ra tiền chẳng?

Với hạng Sĩ Quan bắt tài vô tướng như thế, cho giữ chức vụ chỉ huy tác chiến chỉ xuống lính chết oan. Giữ chức vụ Tham Mưu hay hành chánh thì chắc chắn chỉ âm mưu thủ lợi. Phải chăng đã đến lúc người ta đặt lại vấn đề hoàn hảo hóa Sĩ Quan bằng những cuộc trắc nghiệm để xem những anh nào đáng đuổi gà cho mẹ đi thì mới về nhà kéo tốn lương nhà nước. Làm được thể quân đội mới tiến và chắc chắn những loại như Đặng Mai chẳng hạn sẽ không ứ lì như những ông Linh với tít mồm ngấm chân bước tiến thủ của lớp trẻ hăng say, nhiệt huyết, có học và nhất là không bần thiêu thổi nạt.

Có người biết chuyện Đặng Mai được tướng Bá Di ô kê chức Phụ Tá Trưởng Phòng 1 Sư Đoàn thì cho đó là hậu quả của việc «ngưu tầm ngưu, mã tầm mã». Nhưng chưa hẳn là đúng vì ông tướng Di sạch thấy mẹ. Hồi năm ngoái đánh sang Miền, mấy ông nào đó nhắm tay hia xe Peugeot của đồn điền về Việt Nam bị tướng Di bắt được

TA BÀI MỸ?

Bây giờ nói chuyện có tý thời sự tính để thay đổi không khí. Dân tộc Việt Nam có cuộc sống nội tâm rất khó hiểu. Chuông khách, hiểu khách không ai bằng nhưng tinh thần bài ngoại cũng nặng ra phết. Thăng ngoại quốc nào tới đây, dù do hộ hay mang reo rắc văn miêng cũng đều bị gọi bằng thăng tuốt luốt. Thăng Tàu, thăng Tây, thăng Nhật rồi đến thăng Mỹ. Nghĩa là cá mè một lứa, chẳng thăng nào ra cái gì sốt cả. Đau nhất là thăng Mỹ. Tự nhiên đem linh qua đây chết, đem tiền đốt như rạ. Ấy thế mà cứ bị coi như bọn... chó đẻ. Nghĩ cũng ức thiệt.

Trong những cuộc điều nghiên mật do các chuyên viên xuất chúng về công tác thăm dân và ghi nhận tư tưởng, người ta được biết binh sĩ Hoa Kỳ đã thật sự chiếm hàng đầu trong số những người ngoại quốc làm mất nhân tâm người VN xuyên qua vai trò giúp đỡ tướng như bắt vụ lợi.

Với một giá chẳng mấy hời là trên dưới 55 ngàn binh sĩ thương vong và ngót nghét 200 tỷ Mỹ kim được lấy khỏi túi áo nhân dân Mỹ đưa qua đốt ở V.N., mà chỉ cần một sự triệt thoái vội vã, hồi hả, đầy âm mưu và gian ý ở trong đã khiến những con số nêu trên trở thành vô nghĩa giúp tinh thần bài Mỹ âm ỉ gia tăng.

Những cuộc điều nghiên đề cập trên được thực hiện trong suốt năm 1971 vừa qua với thành phần đáp viên sâu rộng, bao gồm đủ mọi tầng lớp, thành phần dân chúng nể nếp sinh hoạt, màu sắc chính trị khác biệt. Cuộc điều nghiên hoàn tất với một tập báo cáo nặng chịch như pho từ điển bách khoa, dung chứa những câu vấn và đáp chẳng mấy hững khởi của người Việt nhìn người Mỹ qua một lăng kính thiếu thiện cảm như của bọn thảo khấu chuyên nghiệp bắt lương dân vô tội, tàn phá hoa màu, hãm hiếp đàn bà con gái khiến họ phải chấp nhận cuộc sống bán phần buồn hương không mấy về vang, du nhập và làm gia tăng mức tiêu thụ ma túy, độc, được, lái xe khinh rẽ mạng sống khách bộ hành. Thôi thì đủ những ngôn từ không đẹp vinh danh cho sự hiện của Mỹ tại Việt Nam.

Tài liệu điều nghiên như thế khiến các giới chức cầm quyền tại Hoa kỳ lo lắng không ít. Họ đành phải đầu vị không biết phải giải thích sao cho dân chúng Mỹ hiểu sự hy sinh của họ cho cái được mệnh danh là chính nghĩa tự do và công bằng công chính; Có còn gì đốn đau cho bằng những hy sinh vô nghĩa, phi lý và phi nhân?

Mặc dù phức tạp điều nghiên thuộc loại tối mật (top secret), nhưng Con Ong vẫn đọc được như thường. Và sau đây là một đoạn nhỏ xin trích dịch để bà con thưởng lãm;

«Chín mươi phần trăm đáp viên đề u nhằm thăng vào những hành vi tội tệt của binh sĩ Mỹ khi những người này sử dụng vũ khí bắn không thương xót chung quanh doanh trại chỉ vì một lý do rất giản dị là nghi có Việt Cộng ẩn núp đang tìm cách phóng tên lửa (hỏa tiễn) vào nội vi trại. Một vài trường hợp những loạt đạn này đã trúng vào nhà thường dân và gây nên chết chóc tang thương.»

Từ những dữ kiện nhỏ nhỏ trên đã khiến người Mỹ ở Việt Nam lo âu không ít vì tình trạng bài ngoại ngày một cao. Tuần tới Con Ong trích đăng thêm ít đoạn của phức tạp điều nghiên để độc giả thân mến coi chơi.

KỶ ZẾT

TÀU ĐỎ CHO MÈO ĂN CỨT VỊT

Theo rồi những bài tường thuật về sự tiếp đón phái đoàn Mèo tại Bắc Kinh, nhà báo An Nam nhận thấy 1 đặc điểm rất thú vị, mà các chú Tàu đỏ đã chơi sô-lá-kênh với các anh bạn Mèo. Đó là vụ mời Mèo ăn cứt vịt!

Số là, trong 1 bữa tiệc mệnh danh là «Vịt tiêm ro món», sau khi đớp khoái khẩu rồi, 1 nhà báo Mèo mới hỏi ngớ ngẩn, anh bạn tàu đỏ rằng: tại tôi ăn những cái gì vậy đó bồ?

Chú ba tàu tỉnh bơ đáp: Các bạn đã đớp trọn vẹn con vịt, chỉ trừ lông vịt là bỏ đi mà thôi!

Chú Mèo vốn ngốc nhất thế giới, bèn giạt mình hỏi tiếp: Thế, tại này đớp cả dit vịt, đầu vịt à!

Chú ba tàu trả lời lạc qua chuyện khác, rằng: Người tàu có câu ví: muốn khôn thì ăn đầu vịt.

Chú nhà báo Mèo ngồi thôn ra trong giây lát rồi hoảng hồn u tề đi ra ngoài, vì chú nghe như muốn buồn nôn, khi nhớ lại, ông bạn vàng tàu đỏ đã bảo là «ăn toàn bộ cái gì có trong con vịt như thế, thì ra, tại này bị «sức» luôn cả cứt vịt rồi, còn chi nữa mà nghi ngờ!»

Ấy, dù bị chọc quê độc địa đến thế mà tông tông Mèo vẫn cứ hết lời bốc thơm cho Trung quốc vĩ đại. Khi tới viếng Vạn lý trường thành, Nixông đã đầu võ mồm quá kỹ, rằng: «Nhìn tận mắt cái kiến trúc vĩ đại nơi đây, hẳn là dân tộc này, cũng phải có 1 quá khứ vĩ đại, như vậy hiển nhiên, họ phải có 1 tương lai cũng vĩ đại không kém.»

Với luận điệu «nâng bi» xét ra cũng thuộc vào hàng «vĩ đại» kiểu Ni-Xông bốc ba tàu, rồi đây, thế giới cứ bình tĩnh mà run, để đón nhận nhiều đợt biến vĩ đại» gây ra bởi những tên «đế quốc vĩ đại» mưu đồ ngấm ngấm mí nhau! Rút cục, là dân ta nên tặng cho tụi nó 1 câu chữ thể rằng: «cả lò tụi diêm vĩ đại!»

CÀNG NGÀY CÀNG TỐT MỜ!

Cả nước đều biết chuyện ông Ngô xuân Thọ, con trai đích thực của Cụ Ngô xuân Tích chủ tịch Giám sát viện, đã và đang tố khổ liên miên nhiều vụ bê bối, trong đó Ông Thọ còn tấn công đích danh vị giám sát Lê văn Khoái.

Ngoài hình thức quay ronéo các bản tài liệu để gửi đi cũng khắp mọi nơi, Ông Thọ còn nhờ nhiều nhật báo đăng tải những điều Ông thu lượm được và gân đây nhất, trên 1 tờ báo nọ. Ông Thọ tố li bì cơ quan tiếp vận trung ương, với đầy đủ sự kiện, có nại thêm cả nhân chứng đáng hoàng.

Sau phần trình bày những vụ lèm nhem, của cơ quan kê trên, ở phần chốt Ông Thọ khẳng định là Ngai giám sát Lê văn Khoái đã ăn chịu với Hạm 5 triệu bạc để cho nội vụ chim xương, và, nơi đoạn kết, Ông Thọ đã than thở nguyên văn như sau: «Nước này, có chủ tịch giám sát (tức bố đẻ 17 Ông Thọ) chuyên bênh vực đồng-viên ra thông cáo phản bội sự thật. Lại có phó tổng thống đặc trách bài trừ tham nhũng, nhưng chẳng có ai chịu trả lời, những thơ tố cáo việc đớp bạc tỉ, mà tôi (tức Ông Thọ) đã gửi thơ báo đảm lên cấp tối cao. Thậm chí, tôi phải đi lạy van xin nài nỉ, những kẻ vô thâm quyền, là các nhà báo, để nhờ họ đăng tải, chua sót thay, là lại gặp nhiều tờ báo gia nô, xúm vào chửi tôi mư đả chính trị. Nay tôi ước mong vấn đề tôi đặt ra, phải được cấp thẩm quyền trả lời rành rọt, hay nếu không thì hãy kiện tôi ra tòa, như thẩm phán Phạm đình Hưng đã dọa hoài mấy ngày qua.»

Ông Thọ tố các đảng giám sát, đã đành nay Ông lại than phiền rằng «Nước này có ông chủ tịch giám sát... phản bội sự thật.»

Ài cũng biết «kẻ phản bội» ấy lại là Ông Cụ thân sĩ nh ra Người Hùng Ngô Xuân Thọ. Rút cục một đảng cứ việc mài mẽ... Tố đả đả đề rồi nội vụ vẫn phây phây hoài hoài.

Quả là ... điên cái đầu vì càng ngày câu chuyện càng tối mờ. Không chừng Ông Thọ là Sja 1 Không chừng ông Thọ là nằm vùng? Hay ông là ai? Chắc chỉ có Trời biết!

▷ CỬU SỪNG

TỔNG NỊCH CŨNG SỢ VỢ ?

Cái đó là cái cẳng. Và điều ấy lại do chính từ cửa mồm ông Tổng Nịch nói ra. Số là trong lúc đi thăm viếng Từ Cẩm Thành, Tổng Nịch đang ngâm ngĩa ngai vàng tại điện Thái Hòa, nơi thiết triều của các vị thiên tử thì một nữ hướng dẫn viên kể cho ông nghe rằng một hoàng hậu có thể trị nước trong lòng sau lưng vua.

Tổng Nịch nghe đoạn bèn bình luận luôn :
— Ngày nay cũng vậy. Đàn bà bao giờ cũng là kẻ ngồi sau mà điều khiển, dù ở trên xe, trong nhà hay ngoài nước...

Bà Nịch cũng có đôi lời hội họa ngay lập tức :
— Chưa đúng hẳn, nhưng cũng gần như thế.

Vậy là ông Tổng Nịch của nước Mèo đã tự thú nhận rằng, ông cũng có máu sợ vợ tí ti đấy. Vợ để ra được con mình mà lại không sợ thì bỏ sợ vợ ông hàng xóm à ? Biết đâu trong cái vụ Mèo đi đêm mí Trung Cộng lại chỉ có bà Nịch dính vào. Ngày đêm bà cứ tí tê bên tai ông : « Giao du mí Trung Cộng đi anh. Em thêm đi Bắc Kinh lắm. Em từ xưa đến nay chỉ ao ước được leo lên Vạn lý trường thành, được dạo thuyền trên Tây Hồ ở Hàng Châu, được ăn cơm Tàu chính cống chứ không phải thứ cơm Tàu giả hiệu ở China Town trong thành phố San Francisco. Bấy lâu nay chỉ nhìn thấy đất nước Trung Hoa cổ kính qua sách vở. Lần này anh phải tìm cách cho em đi đến tận nơi cho sung sướng cái thân già ».

Ôi chào ! Cái sự liên bà con gái buông rèm để điều khiển quốc gia là một chuyện rất thường tình, thời đức nào mà chả có.

Lệnh ông làm sao có thể đối địch được với công bà.

LÃNG BĂNG XÍCH CHỐ!

Trong tuần qua, DB Trương Châm Nguyễn ngọc Nghĩa đã có rất nhiều sự hoạt động ồn ào được mô tả như là một sự lãng băng xích chó.

Trước hết là trong vụ ra đón tướng thú mĩ Nguyễn Chánh Thi từ bên Mèo trở về nước. Số người ra đón tướng Thi kể có hàng trăm. Vì ông tướng này có khá nhiều các chiến hữu. Những người đã cùng với ông tham gia cuộc đảo chính hụt ngày 11-11-60, như tướng Phan trọng Chinh, Tá Phạm văn Liễu, Pi-lót Nguyễn văn Cử. Những người đã sát cánh với ông trong cuộc đấu tranh dân chủ ở miền Trung như Tá Đàm quang Yên rồi các ông Nghị Bùi tướng Huân, Tôn thất Niệm. Và vân vân vân vân như sau này.

Những người ấy đã không khỏi ngạc nhiên khi thấy ông Trương Châm cứ đi tới đi lui, hết leo lên cầu thang lại xuống cầu thang, rồi nhìn đồng hồ như ra cái điệu chờ đợi sốt ruột ghê lắm. Khi chiếc Bo-Ing 747 chở tướng Thi đáp xuống sân bay, ông Trương Châm đã chạy đi thăm hỏi loạn cào cào. Rồi ông tuyên bố vung vít :

— Tướng Thi đã xuống sân bay. Mưa đã bắt tay lấy một phát rồi, nhưng chưa kịp trò chuyện gì thì đảng Dùi Cui đã đuổi cõ ra.

Nhà báo bèn hỏi :
— Sao ông không giơ thẻ Cái Bang ra và biểu rằng mình được hưởng quyền bất khả

xâm phạm ?
Mộc lát sau ông Trương Châm lại vác mặt ra tuyên bố :

— Mưa sẽ phản đối vụ này. Phải mở một cuộc họp báo chứ không thể u lờ với cái nhà nước này được,

Thì ra ông Trương Châm thuộc cái thành phần ăn có. Tưởng rằng Trương Thi về sẽ đảm trách nhiều nhiệm vụ quan trọng nên ông mới nhảy vô mang theo nhiều sự ồn ào, rút cuộc chả có nước mẹ gì.

Tướng Thi bị ð.ơ-lui, ông Trương Châm cũng ð.ơ-lui theo. Nhưng phải tuyên bố dăm ba câu cho nó hách.

Vụ thứ hai là ông đã nhân danh con nhà Phật để nói rằng, nếu Phật giáo có nhượng bộ phần nào đối với ông Thiệu thì điều đó không thể được hiểu như là một trao đổi với việc hồi hương của tướng Thi. Ông Trương Châm còn khẳng định là Phật giáo sẽ không ngả về Tổng Thống Thiệu dù cho Tổng Thống Thiệu có phục chức cho 10 tướng lãnh thân Phật Giáo đi nữa.

Thời! Con lạy cả nón bố tượng Châm ! để bao giờ dân chúng quên cái vụ tượng Châm đi, lúc đó bố hãy nên xuất hiện.

NA NOA SE NA NOA !

Dân biểu bạch phiến Phạm chí Thiện cùng mí cái ê kíp ma túy của ông ta gồm bốn thằng liền ông hai con liền bà: Lê Thị Hút, Nguyễn Thị Thành, Võ văn Thân, Trần Quý Đức, Nguyễn Ry, Lê văn Viên sẽ ra hầu tòa vào cuối tháng 3 tới đây.

Chưa biết ba tòa ông nhớn sẽ xử ra rặng. Có điều rằng cái nhà ông Bạch phiến này bị sao quá. Ta chiều dữ quá xá lại thêm cái sự Quan phủ Thái Tuế long đong thành thử ra tháng ngày chờ đợi cửa công mỗi mòn, So mí lí dân biểu vàng cực Nguyễn Quang Luyện và dân biểu bờ lở giấy bạc Nguyễn văn Chính thì cái số ông Phạm chí Thiện đứng là đen như mồm chó.

Thời gian bị nằm ẹp ở khám Chí Hòa Thiện đã bị đâm tù kinh tế lột quần đấm đá cho một trận toi bời lá liễu ra rời cành huê sau đó lại còn bị nhét kít vô mồm.

Trong khi đó thì hai ông bạn đồng viện là Nguyễn văn Chính, Nguyễn quang Luyện cũng buồn lâu ra rít như ai lại được khơi khơi ở ngoài vòng pháp luật. Nguyễn văn Chính cũng ra hầu tòa đấy, nhưng chỉ bị phạt vài ba tề, chả thăm tháp gì, như con bọ rưng sợi lông. Còn Nguyễn quang Luyện thì chả có hề hấn chi hết. Không những thế, kỳ vừa rồi lại còn dám vác mặt ra ứng cử, coi cứ tri như cục đất thỏ, coi cái sự liêm sỉ như cái lá đa của các chị em ta !

Thế mới biết rằng, na noa se na noa ! Ông nơ se da me véc na noa !

QUẾ TƯỚNG CÔNG ĐẠI THẮNG BÁO SÓNG THẦN

Sau hai lần đình lại, vụ Quế tướng công kiện báo Sóng Thần về tội... tội gì thì chả làng đều rõ... đã được Tòa đem ra xử trong ngày vừa qua. Hai bị cáo là nữ sĩ Trưng Dương chủ nhiệm Sóng Thần và nữ ký giả Bích Vân.

Người em gái Bích Vân đã khai trước tòa rằng, vì bí mật nghề nghiệp nên không thể cho Tòa biết được các tài liệu mà cô đã có thể phóng tác loạt bài điều tra ấy. Còn nữ sĩ Trưng Dương cũng nhận đã phối kiểm loạt bài đó trước khi cho đăng lên báo.

Sau đó Tòa đã xử phạt mỗi cô 15 ngày tù treo và 50.000 tiền phạt và dạy hai bị can bồi thường cho Quế tướng công 1 tỉ danh dự.

Luật sư Phú biên hộ cho Quế tướng công cũng cho biết rằng, Giám sát viên trong bản quyết nghị lần thứ hai ngày 8-8-69 đã xác nhận Quế tướng công không tham những trong việc buôn bán quế và xử dụng quân xa bất hợp pháp. Đối với vụ cưỡng hiếp em Lê thị Tiếc, ông thầy cãi này cũng choràng ông chánh án tại Quảng Ngãi đã xác nhận em Tiếc bỏ nhà ở Saigon trốn đi làm tại câu lạc bộ sư đoàn và đã từng vào bệnh viện để trị bệnh phong tình.

Vậy thì kết luận : Quế tướng công không có bao giờ thêm đi buôn quế. Làm tướng là để đi uyển giặc chứ ai lại đi buôn. Quế tướng công cũng không có thêm hiệp cái con nhỏ đó. Nó mắc bệnh phong tình mà đi hiệp nó để lấy bệnh à ?

Có điều cả luật sư nguyên cáo lẫn luật sư bị cáo đều ngậm miệng không nêu ra cái sự đưa nào đã đổ bệnh mẹ đay hoa liễu cho con nhỏ !

MỐI TÌNH THANH NGA ĐỒNG TRÁC

Đồng Trác đây là ông Đồng Phạm Duy Lân chứ không phải cái lão Đồng Trác có cái bụng to tở mẹ ở trong truyện Tam Quốc. Mối tình giữa cụ Đồng và cô Thanh Nga ngày càng khăng khít và thăm thiết đến nỗi rằng bấy lâu nay Thanh Nga bị cấm trại chăm phần chăm, rất ít khi được thò mặt ra đường.

Và mỗi khi thò mặt ra đường là có ngay cụ Đồng đi theo sát nút, không rời nửa bước. Nhất là trong thời gian ông Sự Đái Đàng Lâm hồi trào thì vấn đề phòng gian bảo mật của cụ Đồng lại càng được tăng cường đến mức tối đa, chỉ sợ Thanh Nga vô đi mất tiêu thì vợ nọ !

Người ta được biết rằng, bà V1 của cụ Đồng là một phụ nữ có máu Tây... phường ở trong người Bà này hồi thiếu thời cũng từng nổi tiếng là hoa khôi Saigon. Bị giờ già rồi, bà cũng biết thân biết phận, cóc có thêm ghen. Bà lại còn chơi một cách hiền ngang là mời luôn cả 2 anh con về ở chung nhà cho đỡ tốn tiền.

Và trong lúc cụ Đồng và Thanh Nga cùng rừ nhau cấm trại thì bà thân nhiên nằm đọc báo, bắt chặp cả những tiếng động huỳnh huých, huỳnh huých!

CƯỚP BỐC VÀ BÈ HỘI ĐỒNG.

Băng đi chừng độ một tuần lễ, vào những ngày đầu năm, nạn cướp giết và nạn bè hội đồng đã siu hẳn xuống. Nhưng mấy ngày này, có lẽ hay tin ông tổng Thần lần đang chuẩn bị phát động thêm cuộc cách mạng kinh tế mùa xuân, nên bọn quần hùng khốn lịn lại thừa cơ nổi dậy,

Riêng trong ngày Thứ Bảy vừa qua, ở Đồ Thành xảy ra bốn năm vụ cướp giết và bè hội đồng. Có một vụ cướp giết được mô tả là kinh khủng và hãi hùng nhất.

Theo tin của Võ lâm thì khoảng 9 giờ tối 23-2, cậu Nguyễn văn Hùng ngụ ở đường Lý Nam Đế cưỡi xe Honda chạy đến ngã tư Tổng đốc Phương Hồng Bàng đã bị một tốp thanh niên chặn lại đòi mượn cái đồng hồ. Cậu Hùng chống lại thì bị chúng dùng dao chém đứt cánh tay trái; chỉ còn dính một mảnh da tòng teng. Nạn nhân ngã xiêu tại chỗ và được người đi đường chở vô bệnh viện.

Nạn cướp bóc lên hương như vậy quả thiệt là hết chỗ chê ! Mai một chúng nó dám chặt phăng xi lô cả đôi chân của khổ chủ để vô xe Honda cũng chưa biết chừng. Và liền bà phụ nữ con gái, có việc đi đêm về hôm, có lẽ cần phải đeo cái khóa tâm đầy mực đó may ra mới thoát được khỏi tay bọn mac chóp !

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HÀNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐÒ TỎ QUỐC
- QUÝ VỊ HÀNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HÀNG MONG MỎI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN :

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với :
NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP
Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gãy tai trâu
Đạn đầu bắn xè gươm đầu chém ruồi.
VĂN-QUÂN hạ thủ

KHAI ĐÀO

Như vậy là tết đã hết, heo đã bị làm thịt và bọn chuột đã chính thức nắm quyền hành. Người đao phủ thủ lại phải cầm đao, lại phải chém những bầy ruồi, những con chuột khôn nạn. Nhưng trước khi khai đao, người đao phủ thủ đã khai bút bằng một bài thơ thật hiền, thật chứa chan hy vọng. Niềm ước mơ của hắn vẫn là một ngày nào đó được buông đao, được làm người thi sĩ:

Buổi sáng thức dậy nghe chim vui ca hát
Bầu trời trong xanh thật đẹp
Hoa nở rực rỡ mang mùa xuân đến
Mùa xuân màu vàng, màu xanh, màu tím
Mùa xuân mang nặng trĩu trên cành những hy vọng
Hy vọng thì thường đẹp như nụ mai vàng vừa mở cánh
Nhu hòa bình, ấm no, hạnh phúc
Nhu những giọt sương mai lóng lánh trên cành
Hy vọng đọng trên lá, trên hoa và trong lòng người
Hy vọng to, hy vọng nhỏ, hy vọng như con đường chạy dài trong lịch sử.
Ôi, hy vọng từ ba mươi năm rồi em biết không?
Bầu trời vẫn trong xanh và những cánh mai vẫn nở vàng rực rỡ
Chim vẫn ca hát dưới nắng hồng
Đó là mùa xuân, mùa xuân vừa đến.
Và lại thêm những ước mơ
Ước mơ thì to lớn quá
Nhu mặt trời mọc trên cao
Mặt buổi sáng mai thức dậy
Thấy người người ca hát tự do
Thấy cách mạng kết thành hoa, thành trái, cách mạng thành công
Ôi, đó là những ước mơ, ước mơ từ ba mươi mùa xuân rồi em biết không?
Những mùa xuân đã nối tiếp nhau đi qua trên thân thể này, trên mái tóc, trên nụ cười và trên thịt da này.
Mái tóc thì diêm sương, nụ cười thì khô héo và thịt da thì rêu phong mọc đầy...
Bây giờ còn lại những gì ngoài những ước mơ
Ta đã mơ từ ba mươi năm rồi, bây giờ lại mơ tiếp
Đề mong thấy cách mạng kết thành hoa, thành trái, cách mạng thành công.
Đề cùng em đi vào một giấc mơ không ngày không tháng...

BỌN ĐẾ QUỐC

Nixon bắt tay Mao đứng chụp hình. Nixon ngồi uống rượu cười toe toét với Chu. Nixon đứng trên Vạn lý Trường thành ngắm các ca ngợi công trình vĩ đại của bạo chúa Tần Thủy Hoàng. Nixon đi thăm cung điện của vua chúa Tàu ngày xưa... Đó là những hình ảnh cuộc thăm viếng của Nixon tại Hoa Lục, một nước Cộng sản hung hãn

nhất, đồng thời cũng là kẻ thù bất công đái thiên của Mỹ trong quá khứ. Bây giờ, hai kẻ thù, hai tên đầu sỏ đã gặp nhau, bắt tay, uống rượu và chúc mừng nhau, trong khi đó, tại nước An Nam nhỏ bé này, chiến tranh vẫn xảy ra

Cuộc chiến tranh hiện tại sẽ đi được kéo dài cho tới bây giờ, kéo dài suốt một phần tư thế kỷ. Làm cho hàng triệu người Việt chết một cách oan uổng, làm cho anh em hai miền chém giết, hận thù nhau, thật ra, không phải là ý muốn của dân tộc này. Mà đó là chủ tâm của bọn đế quốc. Chúng sản xuất đủ loại khí giới, nhét vào tay chúng ta, bắt chúng ta phải bắn nhau, giết nhau, nhân danh những thứ giáo điều là chúng xiên dương. Chúng ta, bởi lòng yêu nước, bởi nhu cầu kháng chiến cứu nước, đã mắc mưu chúng,

Nhờ chúng ta, chúng đã thử được hàng ngàn thứ khí giới giết người tới tận thay vì chúng phải thử bằng chính sinh mạng của chúng. Nhờ chúng ta, đã có công ăn việc làm và cơ hội để mua bán, mặc cả với nhau. Và cũng nhờ chúng ta bây giờ chúng có dịp tới ngồi với nhau, chúc mừng nhau.

Sự hiện diện của Nixon tại nước Cộng sản Trung Hoa, những cử chỉ thân thiện cùng những lời tuyên bố ẩn cảnh với nhau của 2 tên đầu sỏ mà trước đây ít ngày còn là kẻ thù của nhau, đã là gáo nước lạnh tạt vào mặt người Việt yêu nước ở cả 2 miền, đã nói lên thái độ lưu manh, xảo trá của những tên đồ tề khát máu.

Giờ đây, Nít đã thơ thối hân hoan từ giả Hoa lục trở về, hẳn rằng Nít phải đem về được một số quyền lợi làm quà cho dân Mỹ để được thêm một ít phiếu trong kỳ bầu cử sắp tới. Cuối cùng chỉ có chúng ta là chẳng được gì cả.

Có lẽ chúng ta còn phải đánh nhau một thời gian nữa mới vừa lòng các ông đế quốc. Chúng ta đánh nhau cho tới lúc ngất ngư, chẳng còn hơi sức nữa và lúc đó đất nước này là của ông Tàu, ông Nga, ông Mỹ, các ông ấy tha hồ chia chác với nhau. Những hội nghị Ba lê, những 7 điểm, 8 điểm, những 4 không hay 10 không đi nữa, chắc chắn cũng chẳng có nghĩa gì. Ông Nixon còn phải ăn tiệc vài bữa nữa với Mao, với Chu hoặc với Kít xô gin may ra chúng ta mới được nghỉ tay.

TƯƠNG LAI

Với hai mươi bốn năm đoàn tuyệt với nhau, 24 năm coi nhau là những kẻ thù, 24 năm chửi bới nhau tàn tệ. Thế nhưng chỉ có 3 năm thu xếp, hai nước Mỹ và Tàu Cộng đã gặp nhau, tay bắt mặt mừng, chuyện thù hận quá khứ chỉ coi như một trò đùa.

Trước đây, không ai nghĩ họ có thể nhìn nhau chứ đừng nói tới chuyện bắt tay nhau, ngồi nhậu nhẹt với nhau. Nhưng chuyện đó vẫn xảy ra.

Kít sanh dơ vẫn tìm cách cho. Ních đại đế năm được bàn tay của Mao và Chu. Trong khi đó, việc giải quyết chiến tranh VN tương đối dễ hơn thì Kít lại không làm. Kít cố ý không làm chứ không phải là không làm được. Điều này đã chứng minh một cách hùng hồn rằng bọn đế quốc dù đỏ hay trắng, vẫn không muốn chúng ta có hòa bình thật sự. Hòa bình chỉ là một từ ngữ mơ hồ trên đầu môi chót lưỡi của chúng, được nói ra khi cần mặc cả với nhau, đổi chác với nhau.

Trong cuộc gặp gỡ ở Hoa lục vừa rồi, chắc chắn Nít và Chu đã bàn tới vấn đề VN và Đông dương đã có một giải pháp có lợi cho cả Tàu và Mỹ, nhưng họ lại không chịu công bố ra, cứ dấu khư khư đi để còn tìm cách kiếm chác thêm

Thế mà chúng ta vẫn chưa tỉnh ngộ, vẫn hùng hục chém giết nhau tới bời. Đề rồi được cái gì? Mấy anh CS miền Bắc có được đàn anh Trung quốc chia cho một chút tiệc thừa nào không? Các anh nhận khí giới của Tàu để đánh Mỹ với chiêu bài, chống Mỹ cứu nước nhưng bây giờ Tàu nó đi với Mỹ rồi, liệu các anh có còn tiếp tục chống được nữa không? Hay các anh chỉ nói phét mà thôi?

Riêng ở miền Nam thì lập trường của người lãnh đạo đang từ 4 không đã đổi thành 8 có cho nó thích nghi với hoàn cảnh. Như vậy, trong tương lai, hẳn sẽ còn nhiều thay đổi nữa, thay đổi theo những ly rượu mà Nít, Mao, và Chu đã uống.

Cho nên, những người thực sự là quốc gia không phải là những ông đảng phái bạc nhược và vô dụng hiện tại, cần phải làm một cái gì mặc dù đã quá trễ. Cứ ngồi chờ mà than thở, mà mĩa mai, mà cay chua thì cuộc đời sẽ vô cùng đen tối. Bây giờ chỉ còn mỗi cách là phải tranh đấu thực sự chứ không phải tranh đấu bằng mồm.

Bọn Con Ong chỉ là những tên viết lách nhảm nhí không phải những tên làm chính trị chính em cũng không phải những chiến sĩ cách mạng, nhưng vẫn mơ ước có một cuộc cách mạng dân tộc thực sự sẽ được hình thành ở xứ này ngay trong buổi sáng ngày mai. Có thể mỗi hy vọng cứu nguy được dân tộc.

Nhưng cuộc cách mạng ấy lại đòi hỏi phải có những người dám làm, dám hy sinh, không sợ chết, không sợ gian khổ, nói tóm lại là phải có những đức tính cần thiết của người chiến sĩ cách mạng. Và điều quan hệ nhất là phải có một lãnh tụ xứng đáng. Người lãnh tụ này, ngoài tài năng, thiện chí, còn phải có ngọn lửa trong lòng, có uy tín và đạo đức cách mạng, có chí lớn «trăm muốn sông vạn núi» như hình ảnh một Bắc Bình Vương thuở nào.

Nhưng không hiểu những điều trên có thể có được trong lúc này hay không. Dù sao thì mọi người vẫn có quyền hy vọng..

HEPACHAUT

VIỆN BÀO-CHẾ: HADZER
Nước cốt lá ARTICHAUT
Nước cốt GAN BÒ TƯỚI
SINH-TỐ B12
SINH-TỐ B1
SINH-TỐ B2
SINH-TỐ B6
SINH-TỐ PP
SINH-TỐ D2
YẾU GAN, NÓNG GAN
GÂY ỒM, MẤT NGỦ
MỤN Ở MẶT
NGŨA MÈ ĐAY
THIỆU MÁU
LAO-LỰC, TÁO BÓN
ĐƯƠNG THAI
MỎI MỆT
Số 07/01/1971/0001

HOA-PHONG
KỸ-NGHỆ KIM KHÍ TRÁNG MEN
VĂN PHÒNG : Đ.T. 38.105
54 - CHIÊU ANH CÁC - CHOLƠN
CƠ XƯƠNG : CHỢ LỚN
167^B NGUYEN-DUY - BÌNH-ĐÔNG

ĐỂ NGỪA BỆNH UNG-THƯ
Yêu Duyệt Khách hàng dùng SẢN PHẨM
Bằng các loại kim khí tráng men

• THAU THỔ CHÉN
• ĐĨA - CAMEN v.v..
Dụng cụ Y Khoa
BẢNG
KIM KHÍ TRÁNG MEN

ĐẶC ĐIỂM:
• TỐT
• BỀN
• RẺ
• SANG

(Nhân hiệu cầu chúng)
Quý Khách
Chiếu Cố
VÔ CÙNG HOAN NGHÊNH

Người và việc...

● MỘC THẠCH

ĐAU TỚ THẾ SAO NGƯỜI

Đài Loan của ông già họ Tưởng đã cấm báo chí của mình không được phổ biến tin tức hình ảnh chuyến Hoa du của Nixon, nhất là những hình ảnh có Mao Trạch Đông, Chu Ân Lai đang hân hoan tiếp đón Nixon, lại còn chỉ thị cho các tòa đại sứ của mình ở các quốc gia đồng minh có nhiều Tàu kiều ở nước đó, có báo hoa ngữ ở nước đó không nên phổ biến tin tức và hình ảnh của Mao Chu, Nixon. Báo chí Hoa ngữ ở Sài Gòn đã tuân hành triệt để chỉ thị của tòa đại sứ Trung Hoa Dân Quốc ở VN. Không biết các báo Hoa ngữ ở Tân Gia Ba, Mã, Thái v.v. có tuân theo chỉ thị không đăng hình ảnh bài vở không, mong rằng là có để cho cụ Tưởng ở Đài Loan đảo xa xôi kia vui vẻ đôi chút là các kiều dân TH đang sống rải rác trên thế giới còn tin tưởng ở mình.

Kể khi ra lệnh như rứa, hẳn chính trị cục Trung Hoa cũng nghiên cứu kỹ lắm, cấm thì vi phạm tinh thần dân chủ, bóp chết tự do báo chí, mà không cấm cũng không được, thôi thì đành mang tiếng là độc tài còn hơn để cho dân chúng hoang mang, mất tinh thần. Nhưng ở đời cái gì cấm thì cái đó người ta càng tìm đọc kỹ, như ở Saigon, các ông bà người Chợ Lớn quốc đã mua bằng hết những báo Việt ngữ có đăng hình ảnh tin tức chuyến Hoa Du của Nixon về coi hình và nhờ người nào biết chút tiếng Tàu dịch dùm ra mà nghe cho sướng.

Có nhiều ông bà Tàu đã già còn nói là đây là lần đầu ngộ thấy cái hình của Mao xênh xang, Chu xênh xang, coi được lớn. Nhưng hỏi có thích về sống ở Hoa lục không thì lắc, sống trong các công xã sản xuất sống hồng có nỗi, như vậy là tinh thần chống Trung Cộng cao lắm rồi, đại sứ Hồ Liên nên mừng.

Theo tin tức các đài ngoại quốc thì dù đau đớn cay đắng, nhưng ở Đài Loan đảo, Tưởng Thống chế đã ngồi tư lự coi ti vi trong phòng riêng, cũng như TT Sato của Nhật theo dõi cuộc gặp gỡ của Nixon với các kẻ thù của mình, nước Nhật thì cả dân Nhật được coi ti vi, còn Đài Loan chắc chỉ có loại máy đặc biệt của Tưởng Tổng Thống mới bắt được loại hình ảnh này, còn tivi của dân gian hư hết...

Sau 7 ngày ăn ngủ ở hội đàm, và đi thăm các nơi gọi là danh lam thắng cảnh ở Hoa Lục, và cũng trong 7 ngày đó các ông Tưởng, Sato, ăn mấ, ngon, ngủ không yên, hai siêu cường quốc Mỹ, Trung Cộng đã ra một bản thông cáo chung, trong đó người bạn đồng minh vĩ đại và trung thành của ông Tưởng đã nói rằng: Đài Loan là vấn đề mà người Trung Hoa sẽ tự giải quyết với nhau, vì đó là vấn đề nội bộ, chưa biết ngày nào người bạn Mỹ sẽ nói với VN ta một câu tốt đẹp như thế. Chưa hết, bản thông cáo chung còn nói rằng Mỹ sẽ rút quân hết ra khỏi Đài Loan. Tưởng thống chế hẳn chiều ngày chủ nhật qua đã rã rời sau khi nghe qua các đài Phát thanh bản thông cáo chung đó. Báo Đài Loan là vấn đề nội bộ rồi nói sẽ rút hết quân, thì những người Đông Phương thông minh và tế nhị như những người Đài Loan hiểu ngay là người bạn mình đã bỏ rơi mình và sẵn sàng để cho kẻ thù của mình dễ dàng soi mói mình. Cứ tin đi, vài

ngày sau, pháo binh Trung Cộng sẽ pháo kích lại hai đảo Kim Môn, Mã Tổ và sửa soạn đồ bộ Đài Loan. Với Trung Cộng giải quyết vấn đề nội bộ là giải quyết bằng súng đạn, bằng bạo lực, liệu với 14 triệu dân Đài Loan có ngăn nổi luồng thác lũ 700 triệu từ Hoa Lục tràn qua không, và nếu người bạn Mỹ không muốn vì Đài Loan gây ra cuộc đệ tam thế chiến, một thế chiến thời nguyên tử, kinh khỉ mà hậu quả của chính Mỹ cũng tan nát thì Mỹ đành "gạt nước mắt" bỏ Đài Loan. Rồi một khi Mỹ bỏ được Đài Loan thì Mỹ cũng dần dần bỏ được các nước khác mà trước đây nằm trong vòng ảnh hưởng của Mỹ.

Nhật Bản hiện nay đang mang tâm trạng của kẻ bị hất hủi và Thủ Tướng Nhật Sato đã có những lời thật cay đắng mỉa mai nói tới Nixon...

Ông Nixon cho là chuyến đi của ông ta ở Hoa Lục có sứ mạng lịch sử, chuyến đi có sứ mạng đó thực, và tới lúc này không còn gì để mà nói về ông ta nữa. Nhật hiện nay cũng đang tính xét lại việc phòng thủ chung với Mỹ ngăn Trung Cộng trong vòng đai Thái Bình Dương. Nhật cho là lời cam kết với Mỹ phòng thủ chung để chống Trung Cộng không còn nghĩa lý gì nữa khi chính T.T Mỹ đã tới viếng thăm Trung Cộng.

Chưa biết Mỹ sẽ được lợi những gì trong chuyến Hoa du, nhưng trước mắt đã mất hai đồng minh Đài Loan và Nhật. Và cả ba ông Mỹ Nhật Đài Loan cùng đau nhưng mỗi người hẳn là phải đau một về.

TỬ NẠN

Mới ra tết được 10 ngày, một vị Tướng của ta lại tử nạn phi cơ, Tướng Phan Đình Soạn, cựu tư lệnh Pháo Binh, người được nói danh sau khi đấu lý với cựu Nghị Sĩ Bùi Văn Giải về một vài chuyện tham nhũng trong ngành pháo binh. Tôi có đi dự khán cuộc đấu lý ấy tại phòng khánh tiết Thượng Viện, và thấy ông Soạn tuy là tướng, nhưng là người nho nhã, dễ thương, chứ không phải là người vai u thịt bắp, và ông ăn nói rất chừng mực, nghiêm chỉnh, lễ độ, cuộc đấu lý phân thắng bại về ông Nghị Sĩ Giải, nghề đấu lưởi là nghề của Nghị Sĩ mà, và sau đó chừng vài tháng,

Tướng Soạn ra đi, ông về làm tư lệnh phó quân khu 1, và đi thăm viếng ngất ngư những nơi mà ông chỉ huy trưởng tức tư lệnh quân khu bảo đi, ngày thứ sáu vừa qua, ông đi thăm chẳng hiểu là căn cứ Chu Lai hay đệ thất hạm đội về và phi cơ trực thăng chở ông đã đụng vào cột thu lôi đâm đầu xuống biển,

Trong cuộc chiến tranh này, đã có hơi đông Tướng lãnh của ta chết, nhưng dường như chưa ai chết trong một cuộc đụng độ, mà chỉ chết vì tử nạn phi cơ, như Tướng Nguyễn viết Thanh, Đỗ Cao Trí, Nguyễn Văn Thiệu, và bây giờ Tướng Soạn. Tướng Soạn sau vụ đấu lý ông được kể như một người Tướng sạch, ông sạch nhưng ông trong coi một đơn vị mà trong một đơn vị đó có những kẻ ăn bẩn bị tố, nên ông bị vạ lây, trong cuộc đời đầy rẫy bất công này, "trời" cũng bất công là không tựa người ngay, và do đó những người sạch như ông Soạn lại sớm ra đi, còn những kẻ không sạch lại vẫn sống một cách rất oai dũng như thường.

LƯU VONG

Chẳng hiểu nhớ nhà quá hay được lệnh ai mà tướng thối mũi leo lên phi cơ của một hãng hàng không Mỹ về nước àu. Lẽ dĩ nhiên kẻ đi àu bị bắt mà kẻ về nước àu cũng bị bắt. Kẻ về đù là người Giao Chỉ ăn cà pháo, mần tằm bao nhiêu đời đi nữa cũng bị bắt như thường, nhưng tướng thối mũi không bị bắt, vì nếu ông bị bắt thì lại may cho ông quá rồi, được về nước, dù có phải nằm trong nhà tù nhưng được ăn cơm Việt, nghe tiếng Việt dù là nghe chửi, thở không khí Việt cũng là suag sướng lắm rồi, nhưng ông không được cái may mắn đó, bởi ông "lớn" quá, bắt ông sẽ kẹt, nên đành cho ông lưu vong lần nữa.

Sáu năm đằng đẵng nơi đất khách quê người sống gửi mai một thác nhờ, hẳn tướng thối mũi đau lòng lắm, do đó lúc nào ông cũng mơ ước được trở về quê hương. Ông đã gói ghém tâm sự mình trong hai câu ca dao:

Chiều chiều ra đứng bờ ao.

Trông về quê mẹ ruột đau chín chiều.

Ông sống ở Hoa Kỳ thì làm quái gì có bờ ao, nhất là ao bèo hay ao rau muống nhưng với kẻ nhớ quê, thì bin đình cũng có thể hóa thành ao bèo mây hời, trong một bài thơ khác, thơ của ông tướng thối mũi hẳn hoi, khi con người ta có việc gì làm, lại có tâm sự buồn thì để thành "thi sĩ" lắm, ông tướng thối mũi viết rằng: Nhấp nhò sóng bủa ngọn tùng. Gian nan là nợ anh hùng phải vay. Xả chi thua được đời nay... Ông Tướng đã tự nhận mình là anh hùng, và cho gian nan là cái nợ mà người anh hùng thì phải vay là iẽ đương nhiên. Gớm thơ văn tư tưởng của ông có màu sắc của Nguyễn công Trứ ghê. Cũng trong bài thơ này có hai câu kết khá hay

Chim xưa rời đậu chốn nào

Bay về quê mẹ hay vào không gian.

Trước ngày về nước mà tướng thối mũi làm hai câu thơ này thảo nào nó vận vào ông là phải. Ông hay cánh chim xưa đã bay về quê mẹ, nhưng chỉ bay tới phi trường Tân sơn Nhất rồi lại phải bay đi, và bay vào trong không gian mờ mịt.

Kể ra cái chuyện về của ông Tướng cũng làm sôi nổi dư luận xóm, sôi nổi tí ti thôi, nhất là trong giới những kẻ đã, đang, hay sẽ lưu vong, chứ trong cuộc đời này, một kẻ sống, một kẻ chết, một kẻ ở hay một kẻ đi nào có nghĩa lý quái gì, có cô thì cũng đồng. Có đi lấy chồng chợ cũng vẫn vui, đời là thế, vậy mà nhiều kẻ ngu xuẩn, tự cao một cách thối thấy mẹ, cứ tưởng trong cuộc đời này, ở địa vị này không có ta đêch ai có thể làm được. Tiên sư ta chứ, ta đêch là cái cớ gì kể cả cái đáng ghê hay đáng khinh.

Về tới phi trường mà không được bước chân xuống phi cơ, lại phải bay đi ngay, tướng thối mũi đau đớn lắm, dù có gan sắt cũng phải nhỏ tí tí nước mắt, nhất là lúc này, tướng thối mũi đã trút dần lột lính ngày trước để hóa thành một "thi sĩ" của cảm khái, phần nộ. Bị xua đuổi, chắc tướng thối mũi lúc đó mới cảm thấy là trời Việt bao la lắm, đất Việt rộng rãi lắm, nhưng người Việt qua các ông... vậy mà không có nổi một chỗ cho ông, cũng là một người Việt dung thân. Bởi thế khi quay về tới Mỹ, ông qua hình ảnh ở phi trường Los Angeles cho thấy ông đây về gian dữ nói: "Người ta coi tôi như kẻ thù, ngoài cả sức tôi tưởng tượng."

Như vậy thì còn khuya ông tướng thối mũi mới được về, trừ khi có cuộc đời, kẻ cũng lạ, trong lúc bao nhiêu kẻ ở đây muốn đi mà không được thì ông tướng thối mũi lại đi về, ngay như kẻ này, nếu mà bỏ ông thân sinh có táng vào hàm ngựa, được may mắn đi khỏi xứ mà có chỗ sống như ông tướng thối mũi thì đi ngay, đi cóc về càng tốt. Nhưng đó chỉ là giấc mơ, giấc mơ không bao giờ đạt tới của một công dân hàng bét

CÀM CÚM — SỐ MŨI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC
BẤP THỊT
HÃY UỐNG
RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Béta)

— ĂN NGON — MAU ĐÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(SOM BYT/CGB)

SAU CHUYỀN HOA DU CỦA T.T NIXON ai là Phàn-ô-Kỳ năm 1972 ?

● Thông cáo chung chỉ gồm những lời lẽ ngoại giao ● Những thỏa hiệp đằng sau thông cáo chung mới là những điều đáng kể.

CÁI ĐẦU HỌ PHÂN

Ngày thứ Năm 24-2, qua một công trình của báo chúa Tần Thủy Hoàng cách đây hơn 20 thế kỷ là Vạn Lý Trường Thành, TT Nixon đã hết lời ca tụng Trung Cộng là một dân tộc vĩ đại. Đến nỗi, Phó Thủ Tướng TC Lý Tiên Niệm đã phải khen ông Nixon nói hay quá.

Tổng Thống Nixon ca tụng Trung Cộng qua một công trình của Tần Thủy Hoàng, khiến người ta liên tưởng ông Nixon đã coi Mao Trạch Đông ngày nay như Tần Thủy Hoàng, và chuyển đi của ông giống như chuyển sang Tần của Tráng Sĩ Kinh Kha ngày xưa. Mà nói đến chuyển đi của Kinh Kha, thì phải nói tới cái thủ cấp của danh tướng Phàn-ô-Kỳ.

Cách đây hơn 20 thế kỷ. Lã Bất Vi đã trở thành ông Tờ sư của nghề buôn Tổng Thống. Họ Lã có một cô mèo rất xinh đẹp, cấy cho nàng một cái bầu 2 tháng, rồi đem dâng cho Dị Nhân. Cái bầu này sau lên ngôi Vua, là Tần Thủy Hoàng. Phàn ô Kỳ là một danh tướng, đã giúp Hoàng Tử Thành Kiệu, là con cháu gốc của tiên vương khởi nghĩa chống Tần Thủy Hoàng để lấy lại ngôi vua, nhưng thất bại. Phàn ô Kỳ phải lưu vong lánh nạn bên nước Yên của Thái tử Đan. Nước Yên của Thái tử Đan và Tần Thủy Hoàng ghét nhau y như Mỹ ghét Trung Cộng trong 23 năm qua. Tráng sĩ Kinh Kha được Thái tử Đan cử đi công du qua nước Tần, để có thể gặp mặt và ám sát Tần Thủy Hoàng. Giống như ông Nixon ngày nay tìm cách gặp Mao Trạch Đông Kinh Kha nói rằng Yên và Tần vốn thù ghét nhau, nếu không có quá đặc biệt, chắc Tần Thủy Hoàng không thể cho gặp mặt. Đan hỏi qua gì? Kha thưa: chỉ có đầu Phàn ô Kỳ và bản đồ đất Đốc Cương là thế nào Tần Thủy Hoàng cũng cho gặp. Thái tử Đan, không ngờ giết ông bạn lưu vong, nhưng Phàn ô Kỳ đã tự ý dâng đầu, để hy vọng Kinh Kha giết được kẻ thù chung. Quả nhiên, nghe nói có sứ giả nước Yên dâng đầu Phàn ô Kỳ và bản đồ Đốc Cương, Tần Thủy Hoàng đã chịu gặp Kinh Kha. Nhưng rất tiếc Kinh Kha đâm hụt, khiến Tần Thủy Hoàng còn sống để sau này dựng Vạn Lý Trường Thành, được ông Nixon nhắc nhở ca tụng vào hậu bán thế kỷ 20.

Trong 23 năm qua, Hoa kỳ và Trung Cộng cũng ghét nhau như nước Yên với nước Tần. Bây giờ ông Nixon thân chinh tới Bắc Kinh gặp vua Tần mới là Chủ tịch

Mao Trạch Đông, chắc cũng phải có gì đặc biệt để ra mắt như lễ vật của Kinh Kha thuở xưa. Vậy ai là Phàn ô Kỳ, và đất nào là đất Đốc Cương. Đó là một thắc mắc rất lớn của những người theo dõi thời cuộc.

CHẾT NGỘ DZỒI!

Mặc dầu có tới 87 nhà báo tháp tùng, và có trực tiếp truyền hình cho cả thế giới theo dõi chuyến Hoa du của T.T. Nixon, nhưng những cuộc hội đàm giữa đôi bên Mỹ và Trung cộng đã diễn ra vô cùng bí mật, không ai nghe được Nixon đã nói gì với Mao. Bức ảnh chính thức được phổ biến lại chỉ nhìn thấy có hai cái ống nhòm. Những cuộc thảo luận giữa Nixon và Chu Ân Lai cũng vô cùng bí mật. Do đó, chỉ còn cách theo dõi thông cáo chung của đôi bên được phổ biến vào ngày 27-2 tại Thượng Hải, một ngày trước khi ông Nixon lên đường về Mỹ.

Nhưng thông cáo chung chỉ nói tới các nguyên tắc cũ mèm, được diễn tả bằng thứ ngôn ngữ ngoại giao quá kín đáo và mơ hồ, có thể giải thích thế nào cũng được. Tuy nhiên, người ta cũng có thể biết một cách đại cương như sau.

1) Đối với thế giới, thông cáo chung đã đạt được một vấn đề quan trọng, là hai bên thù địch đã chịu sống chung hòa bình với nhau, không còn coi nhau như kẻ thù và tìm cách tiêu diệt nhau như trong quá khứ nữa. Khi một anh không lồ về võ khí, và một anh không lồ về nhân mạng bắt tay nhau, không tìm cách giết nhau nữa, nhân loại có hy vọng thoát được một cuộc đại chiến.

2) Về vấn đề VN, đúng như ông Con Ong đã dự đoán trong số trước, mặc dầu Mỹ tuyên bố nhiều lần sẽ không thảo luận về vấn đề VN tại Hoa Lục, nhưng thế nào vấn đề này cũng được thảo luận tới. Nay thông cáo chung cho biết đôi bên có thảo luận về vấn đề VN. Nhưng thảo luận, mà theo thông cáo chung, không đem tới một thỏa thuận cụ thể nào cả. TC ủng hộ lập trường 7 điểm của phía CS, trong khi Mỹ vẫn duy trì đề nghị tám điểm ngày 27-1-72. Cả hai bên cũng nói rằng không muốn can thiệp vào nội tình VN. Nhưng sự thực, ai cũng biết rằng, về điều này, cả hai bên càng nói dõng, nói dõng một cách nghiêm chỉnh!

3) Rắc rối nhất, là vụ Đài Loan. Trung Cộng đã quyết rằng Đài Loan là một tỉnh của Trung Quốc, phải do nhân dân Trung Hoa tự giải

quyết lấy. Mỹ nói rằng tất cả những người Trung Quốc ở hai bên eo biển Đài Loan, đều cho rằng chỉ có một nước Trung Quốc, Đài Loan là một bộ phận của Trung Quốc chính phủ Mỹ không có ý kiến khác với lập trường này. Nói như vậy là Mỹ đều thấy mẹ, Mỹ đã dùng ngay cái gậy của Đài Loan để đập Đài Loan. Quả thật từ trước đến nay, chính quyền Đài Loan vẫn nói rằng Đài Loan là một bộ phận của lãnh thổ Trung Hoa do đó Mỹ phải giúp Đài Loan giải phóng Hoa Lục để thống nhất đất nước. Nay Mỹ cũng công nhận đảo Đài Loan là một tỉnh của Trung Quốc và để mặc cho người Trung Quốc giải quyết với nhau, thì chết Ngô dzồi! Có khác gì Mỹ đã bỏ rơi Đài Loan một cái bịch! Làm cho dit cụ Tưởng đau ề ăm. Tuy nhiên cố vấn Kissinger vẫn còn vót vát chút đỉnh bằng cách hứa rằng Mỹ vẫn tiếp tục phòng thủ Đài Loan. Khiến cho cụ Tưởng còn hy vọng phàn nào dĩ nhiên chỉ là chút hy vọng tạm thời.

Thái độ trên của Mỹ cũng giống như một anh chàng sơ khảnh, dụ dỗ vợ người ta đi ở riêng hơn 20 năm, đến khi nhan sắc tàn phai rồi nói rằng: Em vẫn là vợ của thằng chồng em chuyện gia đình em, anh để cho em và

hằng chồng em giải quyết mí nhau, anh không muốn xâm phạm vào hạ bộ của em nữa! Tuy nhiên, anh vẫn còn bảo vệ em một thời gian nữa. Thế là chết em đời!

TỪ CÁI ĐẦU ĐẾN CÁI GHẾ

Vậy thì, qua thông cáo chung và qua diễn tiến của cuộc viếng thăm, ai là Phàn ô Kỳ, và đất Đốc Cương nằm ở đâu?

Ngày xưa, mạng người quá rẻ, nên chặt đầu người là chuyện thường tình. Còn ngày nay, chỉ cần chặt một cái chân ghế, cũng khủi khốn nạn rồi... có người nghĩ tới ba cái ghế tại Đại Hàn, Đài Loan, và VNCH. Nhưng qua thông cáo chung, người ta thấy Mỹ quyết ủng hộ Đại Hàn, và Trung Cộng không đòi hỏi gì cả về phần đất này, vậy có thể khai trừ Đại Hàn ra ngoài vòng. Chỉ còn lại hai cái ghế và hai mảnh đất. Có người lại nói: ngày xưa Phàn ô Kỳ tự ý cắt đầu mình đưa cho Kinh Kha, còn ngày nay, cả Nguyễn Tổng Thống lẫn Tưởng Tổng Thống đều đã tuyên bố tự ý từ chức rồi. Tráng sĩ Nixon phải ra mắt tới hai cái ghế thì hơi nhiều. Còn nếu làm cuộc so sánh, thì Mao Hoàng Đế tất nhiên phải khoai cái ghế ở gần hơn

chiếc ghế ở xa.

Do đó mà Nguyễn Tổng Thống có thể đỡ đầu khổ hơn Tưởng Tổng Thống.

Tuy nhiên, vấn đề cũng có thể đặt ngược lại cho phù hợp với tinh thần chống cộng. Ngày xưa, Kinh Kha phải xin ra mắt Tần Thủy Hoàng, nên phải sấn sấn đồ lễ là cái đầu Phàn ô Kỳ và tấm bản đồ đất Đốc Cương. Còn ngày nay, theo thông cáo chung, thì Trung Cộng mời TT Nixon tới thăm. Như vậy, biết đầu Mao Chủ tịch phải đóng vai trò Thái tử Đan, và phải có cái đầu Phàn ô Kỳ để ra mắt Nixon. Trong trường hợp này, đầu Phàn ô Kỳ biết đầu lại chẳng có thể là đầu Nguyễn hữu Thọ, hay cái ghế của Tôn Đức Thắng. Những người chống cộng hãy vui lên mà hy vọng, tội chó gì mà bi quan.

Ít lúc sau khi thông cáo chung được công bố, TT Nixon tuyên bố: "Những gì chúng ta nói trong thông cáo đó không đến nỗi quan trọng bằng những gì chúng ta sẽ làm trong những năm tới đây". Vậy thì, hãy đợi đã. Ngày xưa, đầu Phàn ô Kỳ đã bị cắt trước khi Kinh Kha gặp vua Tần. Nhưng ngày nay, phải đợi thời gian trả lời, mới biết chắc ai là Phàn ô Kỳ, và đất nào là Đốc Cương.

• GẢI SÌ

Ngồi rờ gửi hàng dài tấn tấn
(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

RAO HÀNG

Suốt tuần lễ vừa qua, Thọ Gải đã ngồi nhà gửi hàng theo dõi chuyến Hoa du của TT Nixon, và cho đến khi chuyến đi lịch sử này chấm dứt, phải công nhận rằng Tổng Thống Nixon là một người có biệt tài về phương diện quảng cáo. Sau 8 năm làm Phó Tổng Thống, và trước khi nhậm chức, ông Nixon đã từng hành nghề quảng cáo, nhưng phải công nhận cái tài quảng cáo trong chuyến Hoa du vừa rồi, ông Nixon có thể liệt vào hàng siêu việt của bộ môn này.

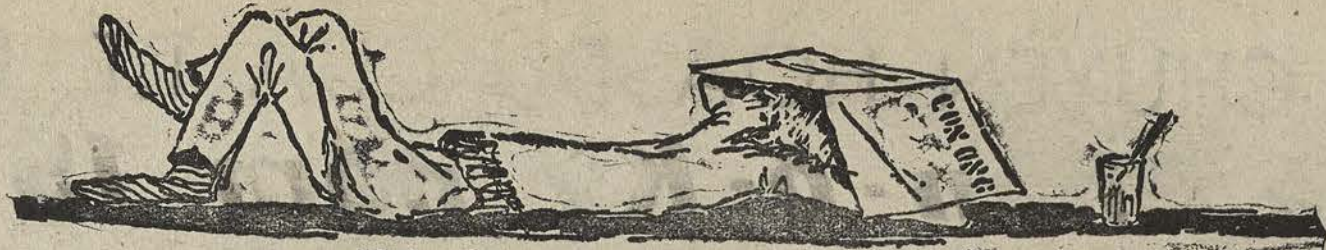
— Ngày 15-7-1971, ông Nixon tuyên bố sẽ chánh thức viếng thăm Hoa Lục, thì 15 ngày sau, ngày 30-7-71, ông quyết định đổi tên chiếc phi cơ sẽ chở ông tới Hoa Lục. Tên cũ là "Không Lực Một", đổi thành "Tinh thần 76", để tôn vinh lễ kỷ niệm ngày Hoa Kỳ công bố bản tuyên ngôn độc lập năm 1776, và sẽ được kỷ niệm trong thế lần thứ 200 vào năm 1976. Ông Nixon đã khôn khéo gắn liền cái biến cố trọng đại nhất lịch sử Hoa Kỳ với chuyến Hoa du của mình. Đó là một lời quảng cáo rất hay để hốt phiến vàng kỳ bầu cử vào tháng 11 tới.

— Từ Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn tới Hoa Lục, xa 16.000 dặm, có thể đi một mạch, chừng 20 giờ đồng hồ là tới nơi.

Nhưng khi đi, ông Nixon đã rành rành kéo dài tới 3 ngày. Khởi hành từ Hoa Thịnh Đốn ngày 17-2, ở lại Hạ Uy Di 2 ngày, và ở Guam 1 ngày, mãi tới 21-2 mới tới Bắc Kinh. Và khi về ông Nixon đã đi thẳng một lều từ Thượng Hải về Hoa Thịnh Đốn, chỉ ngừng có 10 tiếng ở Alaska để lấy thêm xăng. Khi về chỉ mất có một ngày, tại sao khi đi ông Nixon kéo dài tới ba ngày? Đây cũng là một cách quảng cáo. Khi đi có kéo dài, để dư luận thế giới phải chú ý. Phải theo dõi thật sát. Giống như một đứa trẻ có cái kẹo, nếu muốn cho các đứa khác thêm nhớ rảnh, nó sẽ ăn rất từ từ. Bóc giấy thật chậm, vừa bóc vừa mút tay, rồi cầm cái kẹo mút từng tí trước mặt các đứa khác, chán rồi mới chịu ngậm hẳn trong mồm. Nếu nó bỏ ngay cái kẹo vào mồm mà nhai, các đứa khác đâu kịp chú ý mà bắt thêm.

— Khi công bố quyết định Hoa du vào tháng 7-71, ông Nixon chỉ nói sẽ lên đường trước tháng 5-72, mà không nói rõ ngày nào. Mãi gần đây ông mới công bố là tuần lễ từ 21 đến 28-2-72. Tại sao ông Nixon lại chọn tuần lễ này? Cũng lại là một mảnh khốe quảng cáo rất độc địa. Thời gian từ 21 đến 28-2-72, là tuần lễ đầu tiên có những cuộc bầu cử sơ bộ tại mấy tiểu

(Xem tiếp trang 12)

CÁI KÈ DÊ NGÔNG

BÁO CHÍ BỊ CHÊ TRÁCH

Trong vụ cấm trại dài đằng đặc hiện nay, nhiều b ằng hữu nhà choang đã cho rằng, báo chí phải chịu một phần lớn trách nhiệm. Tôi không biết cãi lại làm sao cho phải, mở một tờ báo, ngay trên trang nhất toàn là những tít giật gân. Toàn những điều "hù" nhau để sợ. "Cộng quân hăm dọa sẽ đánh lớn tại Quân khu 1. Chiến trường quyết định cho chiến tranh VN, có thể sẽ xảy ra tại Quân khu 2, nơi vùng Cao Nguyên đầy núi, đầy rừng." Ngay trong ngày hôm qua, một tờ báo mà tôi cộng tác, đã chạy một hàng tít thật dài, với hàng chữ lớn. "Cộng quân đang tạo áp lực chung quanh thị xã Cần Thơ"...

Sự chê trách của các bạn tôi, cũng có một phần nào đúng. Nhưng nói rằng, vì những tin đăng trên báo mà Nhà Nước áp dụng biện pháp cấm trại dài dài và bền bền thì tôi không chịu. Nếu báo chí có ảnh hưởng mạnh được tới như thế, tại đất nước này đã... khá từ khuya. Tôi phải mượn chữ "hiệp sĩ mù và điếc", để nói về ông Nhà Nước đối với báo chí. Những giông chữ đăng trên báo, các ông cũng đọc đấy, nhưng không khác gì người mù. Tiếng kêu than khắc khoải của dân chúng, đã bị các ông hành hạ cho đến rách tả người ra, các ông cũng có nghe đấy, nhưng với đôi tai của một người điếc. Vậy thì những tin tức đăng trên báo chí, đâu có ảnh hưởng gì tới mấy ông Nhà Nước.

Trong những buổi mạn đàm vì cấm trại như thế, tự dưng tôi bỗng trở thành một kẻ thích đùa nghịch. Từ trước tới nay, nói về chuyện báo chí với anh em, nhất là bằng hữu nhà choang, đó là một điều tôi hết sức tránh. Nhưng lần này, tôi nghiệp cho tôi, anh em xúm lại chê trách báo chí đã làm cho anh em bị cấm trại, tôi lại được kể như đại diện cho dân làm báo. Vì thế mà tôi phải nói.

Những tin tức mà báo chí Giao Chỉ hàng ngày đăng trên trang nhất, không phải là của riêng nhà báo. Thường là bản tin "tê lê tít", mua hàng tháng của hãng tin nhà Nước. Hãng tin Nhà Nước ở đây độc quyền làm chuyện đó. Nếu cộng chung số tiền phải trả cho ông Vệ tá Ích về mấy cái thứ tin vớ vẩn ấy, thì cũng là một số tiền lớn, đã trả lương cho ba chàng phóng viên. Sốt xa và đau lòng lắm, nhưng bắt buộc phải mua. Rồi nhà báo sẽ dịch những cái tin ấy để đăng báo. Vì thế mà bên cạnh nguồn tin, thường thấy đề tên hãng thông tấn, vì đó là nguồn gốc của tin.

Nhiều khi, những tên làm báo chân chính, cũng tự cảm thấy mắc cỡ. Tin từ nước mình, lại phải lấy từ hãng thông tấn ngoại quốc, rồi làm một phát xào nấu. Nhiều khi cũng biết rằng, cái tin đó chúng nó phịa ra, mà vẫn phải đăng. Mấy chục ngàn một tháng để mua tin chứ đâu phải ít. Bởi thế, quý vị thân mến của bản báo cứ phải đọc những tin ướp lạnh là vì vậy.

Và cũng chính vì lẽ đó, mà những ngày gần đây cứ phải đăng những tin chiến tranh dự tưởng để rồi bị thiên hạ trách móc hơi kỹ.

Nhưng các bạn tôi lại chất vấn rằng, tại sao mà các anh nhà báo mọi da đỏ lại tung ra những tin làm cho con nít không dám khóc đêm, đàn bà bị tít để đến như thế? Ô hay, tại sao lại hỏi tôi câu này? Nếu tôi bị như ông Tổng Thân Lân với câu trả lời để đời là ưà Hà Nội mà hỏi Lê Duẩn, thì tôi cũng trả lời với các bạn tôi là sang Mỹ mà hỏi mọi da đỏ. Nhưng rồi vẫn trả lời, theo

những điều mà tôi võ đoán. Mà tôi phải nói trước ngay rằng, đó là tôi võ đoán thế thôi. Anh Ních sang Tàu, bắt tay với anh Mao. Sợ tăng, dân nhược tiểu Giao chỉ sẽ có phản ứng, xuống đường đập Mỹ, nên các anh Nhà Nước Mỹ mới mua đứt mấy anh Thông Tấn, tung ra những tin về chiến tranh ghê rợn. Để đe dọa cho chúng nó phải đá ra quần, lo lắng đứng ngồi không yên thì còn hơi sức đâu mà hoan hô, đá đảo. Đến Giao chỉ vẫn còn ám ảnh vì cái Tết Mậu Thân, mà hiện nay, nhiều thành phố còn mang nhiều dấu vết. Và cũng nhờ vậy mà Ních đi rồi Ních lại về, xừ Giao chỉ vẫn thật êm đềm, không có cảnh lựu đạn cay hay phi tiễn. Mà như thế cũng hay.

Bạn bè của tôi cho rằng, nhà báo Mỹ rất khó mua. Nhà Nước Mỹ không thể mua được nhà báo Mỹ, Tôi trách lại các anh là có nhiều mặc cảm nhược tiểu. Các anh coi trọng mấy thằng Mọi da đỏ nhiều quá. Chúng nó có cái gì để chúng ta phải sợ sệt như thế đâu, nhất là lũ phóng viên sang tới bên này, toàn một lũ tóc tai bờm sòm, quần áo bê bối, nói chuyện thì mở mồm ra là văng tục, chửi thề. Nhiều lúc, tôi đã nổi giận khi thấy nhiều cơ quan Nhà Nước, khi bị phóng viên Mỹ tới thăm viếng, thì lảng xảng cuống quýt, nhưng đã giữ bộ mặt đông lạnh, khi có nhà báo Giao Chỉ xin được phỏng vấn. Tinh thần vọng ngoại của chúng ta đã được xếp vào loại truyền thống. Chẳng thế mà một tên Sứ Tàu đã tặng cho ta bốn chữ "Sấm động Nam bang".

Lý luận mà tôi trình bày với bằng hữu, có thể là không đúng. Nhưng đánh phải nghĩ như vậy, để cho sự ám ức trong người được giảm bớt. Tào Tháo ngày xưa, ăn bột gạo của lính, cũng vẫn phải dùng một chỗ vịn xi, là chú quan coi Kho tên Vương Cầu, để giải tỏa sự oán giận của quân sĩ. Cái đầu của Vương Cầu, không đáng giá là bao, nhưng trong trường hợp này đã giúp cho Tào Tháo có lợi nhiều lắm. Tôi đã dùng phương pháp đó, để cho anh em bằng hữu nhà choang không còn đổ hết trách nhiệm vào báo chí Giao chỉ. Còn chuyện cấm trại của Nhà Nước ỳ định của Nhà Nước như thế nào thú thật là tôi mù tịt...

Nếu nói về hoạt động thực sự của chiến trường, thì phải nói rằng, tết năm nay được kể như yên tĩnh nhất. Không có một cuộc đụng độ nào lớn tới cấp tiểu đoàn. Trận nào lớn nhất thì tiếng súng nổ cũng không dài quá hai giờ đồng hồ. Không có gì vô duyên cho bằng, một thông cáo của Nhà Nước, nói vì một cuộc hành quân đi qui mô, huy động quân số tới cấp trung đoàn mà kết quả diệt được 15 quân địch. Có thể gọi được đây là một cuộc săn hổ vớ n.

Nhưng nếu nói về sự hù nhau, làm cho nhau té đất, thì các chú phóng viên Mỹ của các hãng thông tấn Mỹ đã thành công một cách huy hoàng. Bây giờ, đi ra đường, nhìn ai cũng thấy đầy vẻ đặc công Cộng Sản. Như là anh chàng đánh mất búa trong truyện Cồ Học Tinh Hoa; nhìn thằng nhỏ con nhà hàng xóm. Lúc mất búa, thì nhìn thẳng nhỏ lúc nào cũng giống như thằng ăn cắp búa. Nhưng khi tìm thấy cái búa, thì nhìn thẳng nhỏ lại không phải là thằng ăn cắp búa. Cái không khí nghi ngờ hiện nay đang bao trùm thủ đô. Khi nào cái không khí ấy len lõi được vào tới gia đình, thì mới được kể như một thành công tuyệt diệu.

Viết tới đây tôi lại nghĩ tới sự thành công của đảng Dúi Cui. Hai ba đảng viên Dúi cui đứng gác ở mũi tàu Phú Lâm đã khám 1 chiếc xe đồ bắt được hai khẩu súng Bạo và Bạt, đó cũng là một chiến công.

Bởi thế đảng viên Dúi Cui ấy bèn được thưởng một phát huy chương xanh đỏ để đeo lên ngực làm một chút phần son.

Say men chiến thắng, đảng Dúi Cui của chúng ta hoạt động mạnh hơn. Tram gác tại xa lộ, bắt được cả hàng trăm đặc công. Đứa nào cũng mang lương thực theo trong người, đủ ăn được vài ngày. Tập hợp lũ đặc công lại, thì đúng là một đoàn quân nhân dân vì có cả đàn bà, trẻ nít. Chỉ tiếc rằng không bắt được vũ khí, vì khi khám người những tên đặc công đàn ông, chỉ thấy có một trái lựu đạn mang lưng lẳng. Trái lựu đạn này không mang ra triển lãm được. Thế rồi sau một cuộc điều tra, mới biết rằng chẳng phải đặc công cái mẹ gì cả, mà chỉ là một lũ đói, lê đầu gối bò từ Quảng Trị vào tới thủ đô để hưởng ứng phong trào đi dân lập ấp. Cả thủ đô được một phen hú vía và các đảng viên Dúi cui được một bữa mừng hụt. Tưởng rằng có được tí xanh tí đỏ nào ngờ chẳng có được cái cốc khô gì. Nếu lũ đi dân ấy mà là đặc công thì sung sướng cho mấy đàn anh Dúi Cui biết mấy.

Trở lại chuyện cấm trại của lính. Phải kể rằng, từ sau ngày Tết Mậu Thân, thì đây là một cuộc cấm trại bền nhất và kỹ nhất. Dù cho có kiếm được vài ba lỗ chó chui, mạo hiểm coi thường mìn phòng thủ, chui ra được tới đường phố, thì cũng bị mấy người bạn Cu Xê hỏi thăm ngay. Bởi thế vợ lính, từ ngày giáp Tết cho tới bây giờ, cứ để mốc thếch ra. Thời gian hai bữa cơm, không đủ để làm xong một cuộc. Lính đành chỉ yêu vợ theo lối hàm thụ để mỗi buổi sáng thức dậy, mệt mỏi, bơ phờ, không thiết làm ăn gì cả.

Theo như tin hành lang, thì vụ cấm trại của lính sẽ kéo dài tới lúc mà ông Ních về tới Mỹ. Thật đúng là tai bay, vạ gió, lão Ních đi Tàu, được đi du hí, dạo chơi Vạn lý Trường Thành, thăm cảm Thành, đón tiếp tới tám mươi lăm món, Ních phu nhân thì được nắm cả một cái vòi voi, ấy thế mà lại làm khổ lính Giao chỉ, cấm trại tới hơn nửa tháng nay thì có oan ức không, hỏi trời. Càng nghĩ lại càng thấy buồn...

Nhưng lính cũng tự an ủi rằng "cơm không ăn thì gạo còn đó", chẳng mất đi đâu mà thiệt. Rồi mai đây, xả trại về nhà ta lại cho vợ lãnh "ráp pen". Tiền lì xì của lũ con, chắc cũng còn đông. Giải tỏa chương mục lì xì, cho lũ con ra đầu ngõ, mua cả trăm bạc hạt dưa mà cắn, ăn cho hết mới được về nhà, ấy thế là dù biên giới có bỏ ngõ cũng chẳng lấy gì làm o lắng, Hai vợ chồng lính, sẽ theo Ních xán đi Tàu, leo lên cao mãi tận đỉnh vu sơn.

Lúc đó, chắc rằng lính phòng còn chê trách gì lũ nhà báo. Mẹ kiếp, đăng tin gì mà ác ôn thấy mẹ. Cứ như là Saigon thì đầy đặc công, Cao Nguyên đầy Việt Cộng còn vùng hỏa tuyến thì đầy trời, toàn là tàu bay Mig. Mở đầu bản tin, lúc nào cũng bắt đầu bằng "theo nguồn tin tình báo". Tình báo cái gì, chẳng có cái tình nào cần thiết bằng thứ tình mà bằng hữu ta đang đòi hỏi lúc bị cấm trại. Tình báo nên đi chỗ khác chơi, nhường chỗ cho tình yêu...

Bắt đầu cấm trại từ 20 tháng chạp. Hôm nay là rằm tháng giêng, Thời gian đi mau thật. Mới đây mà đếm đầu ngón tay, chỉ còn năm ngày nữa là vừa một tháng. Mừng quá, vì hôm nay báo đảng in. Ních xón đã rời khỏi nước Tàu...

ĐỂ HỨC CÀN

Cố Ma

KÉP ZANÔ TÂNG CÔNG BỐ LÁO

Sau khi đóp xong cái tết con chuột chủ, để gọi là khai Xuân kiểm tí điếm côm, đảng cái bang thuộc họ Zanot bên làm một quần kiến nghị mét lại bề trên về vụ Quân lao Gò Vấp. Theo tinh thần mét bu của bản kiến nghị trên, đám cái bang Zanot đã lập luận rằng số đi xếp quân lao Gò Vấp có tình ra lệnh cho thuộc cấp xét cần cước để cản trở đức TGM Ng văn Bình không vô thăm các quân phạm được, chính là nhằm mục đích che đậy sự ăn bẩn vậy. Bởi vì vẫn theo lập luận dễ sợ này, mỗi tháng ban quản đốc quân lao Gò Vấp đã bóc lột đám quân phạm đang bị giam giữ tới chục triệu đồng.

Thoạt nghe ai cũng đinh ninh hơn ngàn quân phạm hiện nằm ấp tại quân lao Gò Vấp toàn là lính đi đờ nên mới đồng địa để hối lộ cho quân ngục dữ tợn như thế, chứ lính Giao chỉ thì sức mảy. Vậy có nghĩa là đám cái bang Zanot đã ăn nói lạng quạng, đã cố tình khuếch trương tội lỗi của người khác để tăng công. Khốn nỗi, như mọi người đều biết, sau khi vụ xét giấy tờ đáng tiếc kể trên xảy ra, đức TGM Nguyễn v Bình không những đã thông cảm với nha Quân Pháp mà còn can thiệp xin tha cho viên quan tư quản ngục khỏi bị 15 ngày Trọng cấm. Như thế vụ tăng công đầu năm của đám cái bang viện hát bội, của 44 cái bang họ Zanot do anh Trần Đình Ngọc cầm đầu, không những đã trật lất mà còn chứng tỏ một tâm địa hẹp hòi vô trách nhiệm không chịu được. Nhất là anh Trần Đình Ngọc thì bọn C.O không lạ gì. Ngay từ khi anh mới được tuyên vô nhà hát tây chính bọn CO. đã từng hỏi thăm tới anh một lần. Và anh đã mò đến tận tổ Ong xin tha. Nhưng nay thì vấn đề đó cần phải xét lại CO hạn ở một vài số tới.

ĐẢNG PHÁI ANNAMTA

Cách đây mấy số báo, Con Ong có nói đến thái độ cần phải có của những người tự nhận là quốc gia. Đó là thái độ phải tích cực hành động phải lấn thân chứ không thể cứ ngồi một chỗ mà than vãn, mà buồn phiền.

Riêng ở miền Nam này, số đảng phái, phong trào, mặt trận lực lượng nếu cộng lại có lẽ là con số lớn nhất thế giới. Nhưng vẫn chưa thấy có tổ chức nào ra tay hành động, ngoài mấy lời tuyên bố mấy bài tuyên ngôn, tuyên cáo. Dường như các lãnh tụ ở đây chỉ có mỗi môn sở trường là ra

tuyên ngôn, tuyên cáo. Mới đây, khi ông Thiệu và ông Nixon đưa ra đề nghị 8 điếm cho phe bên kia, các lãnh tụ nhà ta cũng rù nhau ra tuyên ngôn đại ý lấy làm tiếc về cái sự thay đổi lập trường của ông Thiệu. Và khi Nixon sang Tàu, họ cũng lại lấy làm tiếc về hành động của Nixon. Chỉ có thế thôi. Rồi họ lại im lặng, chờ đợi xem chính phủ đã cải tổ chưa để nhảy vào kiểm các vài ghế. Họ chỉ cứu nước, cứu dân bằng mồm là đủ rồi, cũng lắm họ lại ra thêm tuyên cáo.

Nhưng giá mà bọn để quốc, bọn CS chúng sợ những cái tuyên cáo kia một chút cũng đỡ. Đảng này, chúng lại đểch chịu sợ một tí nào. Đề nghị 8 điếm vẫn được đưa ra. Nixon vẫn đem bầu đoàn thể từ sang Hoa lục bắt tay thân thiện với kẻ thù. Tổng Ngọc vẫn tăng giá hàng và còn đe dọa sẽ tăng thêm nhiều thứ nữa. Nhưng vẫn chẳng thấy một cuộc xuống đường nào của đảng phái mặt trận lực lượng để phản đối. Cũng chẳng thấy một đảng lãnh tụ nào dám làm một phát tự thiêu hay tự sát. Trong những giờ phút này thì các bố ấy chui rúc ở xó xỉnh nào thật kỹ, chẳng bù với những lúc cần bắt phiêu các bố ấy đã nhào ra đồng như ruồi tranh nhau ăn tục nói phét.

Giờ đây ngay cả các sư ông sư bà thuộc đảng Ấn Quang cùng những đại lãnh tụ vẫn tự vỗ ngực xưng là đối lập kịch liệt với nhà nước cũng chẳng thấy mặt mũi đâu. Các đảng này cũng thuộc loại chỉ thích đánh vô mồm. Nếu thấy thời cơ có thể vô được là nhào ra, nếu không lại thụt vào. Miếng thì chống Mỹ cứu nước nhưng chân thì lại đi với Mỹ, tay thì nhận bạc của Mỹ.

Bọn CO đã nhiều lần cảm thấy buồn nôn khi phải nhắc tới các đảng phái chính trị chính em ở đây, nhất là tới các đại lãnh tụ chuyên đón gió và tranh đấu bằng mồm. Những vị lãnh tụ dám hành động, dám hy sinh vì dân, vì nước thực sự như Nguyễn Thái Học, Trương từ Anh, Lý Đồng A nay đâu còn nữa! Chỉ còn lại một bọn cầu an hưởng thụ, khiếp nhược và bất tài, đã thế, chúng lại không biết nhục, vẫn dương dương tự đắc, tưởng mình như cái rốn của vũ trụ nên đểch thêm đoàn kết với nhau, ngồi chung với nhau, mỗi tên tự cho mình là một lãnh tụ, tự lập ra một đảng riêng với vài ba tên đàn em để hy vọng chờ gió phát cờ. Đảng phái cái con mẹ gì mà chỉ có năm ba ngoe, sau khi mướn người làm đảng viên để tổ chức một màn tiếp tân ra mắt và phọt ra được một phát tuyên ngôn là lập tức biến mất, đểch thấy có một cái sự hoạt động tranh đấu nào ngoại trừ sự hoạt động để xin ghế.

Thành ra, chính vì những đảng phái như thế nên mới có tình trạng bi thảm hiện tại. Đảng phái thì nhiều, nhiều như ruồi như nhặng, nhưng lại không có đảng viên, khả năng những người tâm huyết, những người có khả năng và tư cách thì làm sao có thể đương đầu với những thế lực ngoại bang hiện tại?

VĂN CHUYỆN CÁC MA ĐÀU PHÚ THỌ HUỆ

Tuần trước, trong khi «mách nước» cho bà con Phú thọ Huệ, bọn Con Ong đã mách lộn m t điếm, nguyên do tại ẩn công đem râu ông nọ cắm cằm sứ lia, cho nên bữa nay phải nói lại cho rõ: trường hợp ma đầu bị giam là của sứ L.H chứ không phải là H.V.D.

Vụ này, lẽ ra Con Ong chỉ nhắc sơ qua rồi bỏ, nhưng mấy ngày vừa qua, ma đầu N.T.Q, đã không chịu ăn chay xám hối, lại còn đi tuyên bố vung vít là sẽ kiện củ khoai, và hung hăng hăm dọa đồng bào ai mua báo đọc sẽ bị vớ, kẻ nào cung cấp tài liệu cho nhà báo sẽ bị thanh toán. Bởi vậy Con Ong lại phải tốn giấy tốn mực nói về các ma đầu Phú Thọ Huệ một lần nữa.

Nhân tiện cũng nhắc cho các ma đầu biết rằng bọn CON ONG này có thói quen coi trời bằng vung, chó nên nghe thầy dùi đem chuyện kiện cáo ra dọa dẫm, không ăn cái giải gì đâu. Hồ sơ của các ma đầu, bọn này đã chắt cả đồng, nếu cần ăn thua đủ, bọn này sẽ đem ra "ta-pi", đánh dài dài hết tháng này qua năm khác, cho đến khi nào các ma đầu bỏ xứ Phú Thọ ra đi mới thôi.

Ngay bây giờ, chỉ cần tiết lộ sơ vài trò bề bối của các ma đầu mà dân Phú thọ Huệ khổ ng ai lạ gì.

— Ma đầu L.H. từng làm dựng chức đầu xá bán đất của làng tại chợ Phú thọ Huệ cho Chủ Ba mở tiệm chụp phỏ, lấy một số tiền khoảng 800 xấp. Các bà con buôn bán tại chợ đều than vãn vụ này.

Hàng tháng, các hãng xưởng đều phải đóng hụi chết cho ma đầu, kể đi thầu là tên D. thư ký trốn quân dịch do L.H cấp sự vụ lệnh cho đi lại.

Tại đây này, ma đầu xây một cái khám trong lúc Cảnh Sát Cuộc đã có khám rồi. Do đó dân làng đều thắc mắc không hiểu ma đầu xây khám để làm gì?

Bà con trong xã cũng còn than phiền viên Phó xã trưởng Đ.C.T. quá tham nhũng, và biết rằng đương sự tên thật là Đ.V.N, cán bộ Phát triển ở Bình Chánh đào nhiệm, nhưng không hiểu dựa vào quyền lực nào cải lý lịch để chui vào Ủy Ban Hành Chánh Xã.

— Ma đầu H.V.D. thì trước kia là Cán Bộ Hội Chánh tại Bình Chánh về cư trú tại Phú thọ Huệ, chạy xích lô, taxi, chỉ nhờ tài nịnh hót, đóng hụi mà leo lên tới chức Chủ tịch. Không phải đương sự chỉ bán đất chùa Giác Lâm mà thôi, mà còn nhiều đất ở ấp Tân Phước cũng được đương sự đem phát mại vô tội vạ.

— Riêng về N.T.Q, thì đồng bào ở gần nhà đương sự và đình Phú Trung đã được nghe Lệnh Bà Xã của đương sự ca tiếng Đức về nhiều vụ, nhưng khoan đã, chuyện đầu còn có đó. Nếu các ma đầu muốn được CON ONG tiếp tục tuyên đương công trạng, thì cứ việc nghe lời thầy dùi xúi dục đi..

MỜI GÓP VỐN THÀNH LẬP CÔNG TY SẢN XUẤT GIÀY DÉP V.N.

Hãng sản xuất giày dép

Bala

Kính mời góp vốn để khuyến trương thành lập Công Ty nặc danh số vốn 50.000.000 Đ VN

Hãng sản xuất giày dép Bala nhân hiệu cầu chứng tại Tòa Thương Mãi Saigon số 14.833 giấy phép hoạt động xí nghiệp hạng 2 số 192/KTl ngày 18-12-1971 của Tòa Tỉnh Trưởng GD.

Cơ sở của Hãng Bala từ thủ công nghiệp năm 1969 tiến tới xí nghiệp năm 1971, hiện đang hoạt động gồm bắt động sản, xe chuyên chở, máy móc cơ xưởng cùng các vật liệu và sản phẩm trị giá 15.000.000 đồng VN.

Nay được thị trường tin nhiệm đòi hỏi nên bắt buộc Hãng Bala phải vận động thành lập công ty nhằm kết hợp chung sức với mọi giới nhất là quần nhân công tước tiêu thương gia cũng như các thành phần chuyên nghiệp nhưng thiếu phương tiện hành nghề và đặc biệt là những kinh nghiệm kinh doanh của các nhà tư bản VN để xây dựng và phát triển ngành sản xuất giày dép hầu thỏa mãn được nhu cầu trong nước và còn xuất cảng sang các nước láng giềng.

Do đó, kính mời quý vị góp vốn thành lập công ty nặc danh theo đúng luật lệ hiện hành để khuyến trương một ngành kỹ nghệ đang phát triển và hàng năm chắc chắn quý vị sẽ thu được một tỷ

lệ tiền lời đáng kể cùng nhiều quyền lợi thiết thực đặc biệt hơn nhiều ngành kinh doanh khác.

SỐ LƯỢNG CỔ PHẦN GỌI BÁN :

Ba ngàn năm trăm cổ phần (3.500)

TRỊ GIÁ MỘT CỔ PHẦN : Mười ngàn đồng bạc VN. (10.000đ)

ĐIỀU KIỆN GIA NHẬP CÔNG TY :

- Phải có quốc tịch Việt Nam.
- Phải mua tối thiểu là Mười (10) cổ phần,

THỜI HẠN GHI MUA : Từ ngày 26 tháng 2 đến 26 tháng 3 năm 1972

NƠI ĐÓNG TIỀN :

- Tín Nghĩa Ngân Hàng, Trụ sở số 50 Bến Chương Dương, Saigon trương mục số 24.789
- Nam Việt Ngân Hàng, Trụ sở số 171, Đại lộ Hàm Nghi, Saigon trương mục số 4188
- Trung Quốc Ngân Hàng, Trụ sở 11, Bến Chương Dương, Saigon trương mục số 13.967
- Nam Hải Ngân Hàng, trụ sở số 68 Nguyễn Huệ, Saigon trương mục số 0016
- Chi nhánh Tín Nghĩa Ngân Hàng thị xã Cần Thơ, trương mục số 04.21566
- Chi nhánh Tín Nghĩa Ngân Hàng tại Tỉnh xã Nha Trang, trương mục số 05.20517.

MỌI CHI TIẾT CẦN THIẾT XIN HỎI :

- Văn phòng Thương mãi số 19 đường Bạch Đằng, Gia Định Điện thoại : 95.565
- Văn phòng liên lạc số 123, đường Vinh Viễn (Quận 10) Chợ Lớn Điện thoại : 37.037

HÃNG BALA KÍNH MỜI

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

MỪNG HỤT

Theo thuần phong mỹ tục của Việt Nam từ ngày lập quốc đến nay, là mỗi kỳ hưu khóa các đào kép cải lương thường có thói quen đua nhau xuất ngoại để kiếm chác. Chẳng là vì cứ mỗi quần soọc tí như thế, chắc chắn sẽ có nhiều mối lợi đem lại cho các đào kép. Ít nhất là việc được đi tiền da đỏ và mua vé tàu bay khứ hồi theo hồi xuất chính thức, và không phải nộp thuế nhập nội cho bất cứ quốc gia nào hết. Còn nếu chịu khổ buồn lậu thì đi thôi, tí phú không có mấy hồi!

Nhưng năm nay, theo sự thăm dò của bọn C.O, các đào kép viện Hát Bội đã không thấy đua nhau xin xuất ngoại như mấy năm trước. Hiện trạng bắt ngờ này khiến bọn C.O mừng rỡ tưởng đâu đám đào kép tân tuyền có lẽ khá hơn đám đồng nghiệp xưa mà hẳn công tra. Mãi sau mới vỡ lẽ ra là sự mừng hụt! Vì nguyên nhân sự bằng nhấc xuất ngoại của đám đào kép viện Hát Bội năm nay là do hậu quả chớ để của cái dự thảo luật thị trường hối đoái giao cho hành nhập toàn quyền ấn định hối xuất, mà chính họ đã hăng hái biểu quyết để làm đẹp lòng bề trên. Láng cháng xuất ngoại bây giờ có mà lỗ vốn học máu sao!

LẠI CHUYỆN SẮM TRĂNG

Đồng bào Hậu Giang hiện bàn tán dữ tợn về 2 câu "sắm" Trăng Trinh:

Nhược hữu ưng lai sự tử thương

Từ phương cộng hưởng thái bình phong.

Phần đông ai cũng "tán" rằng 2 câu sấm đúng kinh khủng vì nó đã ứng vào việc Ních Xông vừa qua chơi nước Tàu. Phải, do đó chắc chắn nhà vua bình thế giới sẽ phom phom xuất hiện trong nay mai không trừ đi đâu được. Chẳng là vì huy hiệu của cường quốc da đỏ vốn là hình con chim ưng, cũng như lục địa nước Tàu trước giờ vẫn được mệnh danh là con sư tử. Nay con chim ưng bay qua bắt bớ với con sư tử để bàn chuyện sống chung, thì chẳng phải bốn phương sẽ nghĩ việc các bùm thì còn là cái khi khế gì nữa? Nghĩ chỉ tội nghiệp cho những binh lính nước da đỏ và nước Tàu phải đã bỏ mạng sa tròng ở bên Cao ly và cộng hòa An-Nam trong suốt thời gian chinh chiến vừa qua.

BA TIẾNG CHÓ ĐỀ : BẤT HỢP PHÁP !

Từ từ lâu nay, tại thủ đô Saigon một số đồng gia đình đồng bào bỗng được ông nhà nước cấp cho một loại tờ khai gia đình đặc biệt, vì nó có thêm 1 dấu son đỏ loè gồm 3 chữ "Bất Hợp Pháp" như cái má Đạm Tiên ở chính giữa.

Chính vì cái dấu son chó đẻ này đã khiến gia chủ lắm phen thất khổ sở khôn nạn như khi vác đờ măng đi xin số làm, muốn mua như yêu phẩm theo giá chính thức, hoặc mua đi bán lại căn nhà do chính mình là sở hữu chủ.

Theo ông nhà nước Đệ Thành giải thích, thì đồng bào cứ yên tâm đừng lo ngại cho hao mòn sức khỏe, nếu chẳng may tờ khai gia đình của mình gặp phải con dấu đỏ để sơ ấy. Vì nó chỉ có tính cách kiểm soát và phân biệt các loại văn tự nhà cửa mà thôi, ngoài ra không hề ngụ thêm một ý nghĩa đe dọa nào khác!

Khốn nỗi, người cầm quyền dù muốn nói suôi nói người thì nào nghe cũng có lý hết tội, còn thực tế thì vẫn phũ phàng và chó đẻ cóc chịu được. Tờ khai gia đình của kẻ nào vô phúc được chịu thêm con dấu "Bất hợp pháp" vẫn luôn luôn "ăn phải tăng sượng kẻo" cuộc đời rách nát không biết lúc nào! Khốn nạn quá!

CỤ PHÓ QUA MẶT VIỆN THẨM MỸ

Sau 1 thời gian ын nhau mí lì tham những bằng thông cáo, bổ cáo, khuyến cáo, văn vãn... nghĩa là tinh đồn vô mồm không, tuần vừa qua cụ Phó An Nam đã có vẻ chịu chơi hơn, cụ vừa khện cái ba-toong đầu tiên lên đầu 1 bộ tham những là 1 anh cụ, tổng đốc vùng duyên hải miền Trung đã về vườn. Dĩ nhiên anh này là dân nhà choang

Quản lý : HOANG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 25đ. Một tháng 100đ. Một năm 1200 đồng

nước tiếng lem nhem. Cụ phó đời giáng 2 cấp rồi lời cô anh ra tòa làm thật. Mặt khác tin cũng cho hay là hiện giờ cụ Phó đang chú ý đến các đảng trường ty y tế xã hội ghê lắm, vì sau những phù thiên tai bão lụt vừa rồi các viên chức y tế xã hội này bị mang tiếng là ăn uống kém vệ sinh hơi nhiều.

Mặt cụ Phó đang âm thầm nghiên cứu, thế nào cũng có anh bỏ mẹ.

Những hành động "trừ gian diệt bạo" đại loại như vừa kể của cụ Phó xét ra thì là những hành động đúng, đứn nào đồng máu đối lập cách mấy cũng không được quyền chê, Tuy nhiên bọn CO vẫn hơi thắc mắc 1 điều, là ngoài những quan chức chính quyền bệ bối đang bị cụ Phó theo dõi đợi choảng ba toong lên đầu, dường như cụ còn lấn sang cả địa hạt tư pháp bằng biện pháp chuyển quyền đồng loạt 25 ông tòa nữa. Nếu bọn CO không làm thì cái quyền này phải là quyền của mấy ông Bao công cao cấp ở viện thẩm mỹ. Vì tư pháp vốn là cơ quan độc lập, hoàn toàn tự lực tự cường, hiến pháp đã minh định như thế. hành pháp không được quyền xia xỏ nội bộ nhà người ta. Vậy quyết định chuyển chuyên một hơi 25 ông tòa của cụ Phó nếu không phải là tin đồn nhảm, thì mấy ông Bao công cao nhất nước không hiểu sẽ đối xử ra sao?

CHƯA CÓ CHI

Sau khi đại đế Ních-soong qua nước Tàu đổ bỏ lễ với Mao-Chu, dư luận Giao chỉ quốc tỏ ra quan tâm nhất thế giới. Đặc biệt là đảng cái bang ở lưỡng viện Thượng Hạ bộ lại càng quan tâm dữ dội hơn ai hết. Quan tâm với sự lo lắng ra rít vì đám cái bang chỉ hải nhỏ đại đế Ních Soong đốc chứng, đem nền tự do dân chủ ở bán đảo Đông Dương ra đòi chác lấy "cái gì đó" với bọn Tàu cộng thì thật là bỏ mẹ cả. Cái bang đảng sẽ bị đuổi sở cái chắc, hết đường tương chao còn chi! Bởi vậy đám cái bang có khuynh hướng đối lập thì không ngớt xi và trào đình là đã dung dưỡng nạn bè phái tham nhũng, đả... độc diễn vô duyên khiến hư hao uy tín quốc gia hết trơn. Trong khi đó đa số cái bang thuộc hệ phái gia nô, mặt đầu cũng lo âu kịch liệt bên trong củ tí, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ phớt lờ như hét bè trên, và i uông tuyên bố: "Chưacó chi! Chưa có chi! Phải chờ Đại Đế Nga du xong đã!

Màn chính trị ở cường quốc nhược tiểu lắm khi nghĩ kể cũng thú!

BÀ ĐẠI TÁ CÓ TIỆT TÀI

Ngày xưa, Cụ Bao Công nổi tiếng có tài dùng mưu mẹo để khám phá ra vô số vụ án mạng, trộm cắp, lừa gạt. Ngày nay ở xứ Annamta có bà Đại Tá Hoàng Thân. Hồi năm ngoái, ông Đại Tá đã từng trở tay kiểm phiếu nên được thăng quan tiến chức, từ đầu tiên lên làm Sư Phó, chỉ có bị báo chí và phe đối lập xai xẻ hơi kỹ nhưng không sao.

Qua đầu năm nay, bà Đại tá bỗng dưng bị mất ba trăm xấp. Tuy chỉ là số tiền nhỏ trong cái gia tài khổng lồ mà ông nhà đã ký cốp dành dụm được sau mấy năm phục vụ đặc lực dân tình Ba xuyên, nhưng bà vẫn cảm thấy của đau con xót.

Bà bèn lập mưu mời thầy pháp về làm bùa ếm kẻ bắt lương và thế là thủ phạm vô bạc của bà khỏi cần bị tra tấn đánh đập cũng xưng ra vanh vách, thủ phạm không ai ngoài cô cháu gái 15 tuổi của ông bà Đại Tá, chắc là cô bé thấy đi dưỡng của cô vô được bạc để dành quá, nên mượn đỡ tí tình chơi để nếu trúng sẽ hoàn lại chứ chả dám nuốt đi như kem đầu!

Nhưng vụ này cho thấy bà đại tá nhà ta cũng có biệt tài điều tra trộm cắp, đâu có thua gì cụ bao công thuở xưa. Phải chi cụ phó diệt tham những biết trọng dụng bà này, không chùng các hạm lớn hạm nhỏ sẽ tự ý đến thủ tội, chẳng bao lâu nạn tham nhũng sẽ được quét sạch, dân ta sẽ có dịp ca tụng "ngan năm công đức của bà... to!"

MỘT ÔNG TÊ TÊ SỐ DZÁCH

Những ngày gần đây, báo chí lại bàn tán về chuyện Đức Dzua sắp làm một màn cải tổ, bởi vì đến đây là chấm dứt chương trình của Ban..

Một trong những cái ghế nghe nói có đường nối cũ ra là ghế Tê Tê, Người ta đồn ông Tê Tê tương lai có thể là ông Ziegler Giao Chỉ có người

ĐA DANH cầm tròng

dự đoán là ông Cú Ngải người khác nói là ông Rượu Xuân,

Nhưng với quan niệm vai trò chính yếu của ông Tê Tê là nắm chóp bu cái làng nói láo ăn tiền, và nếu được phép, bọn Con Ong xin tiền cử với Đức dzua một nhân vật thời đại có thừa khả năng hơn thành sứ mạng nói trên một cách dễ dàng như lấy đồ trong túi. Điều này, cam đoan 99 phần trăm cả làng báo sẽ xác nhận là đúng, không đúng xin trả lại tiền.

Vâng, bởi vì người ấy chính là anh Hai, ấy anh hai Nguyễn Kiên Giang đừng có giật mình, vì tội này tiền cử anh Hai chi kia mà!

Đối với ai không biết, chứ với dân làng báo, anh Hai hiện thời quả thật là một vị tổng tông.

Làng báo Giao Chỉ lâu nay vẫn nổi tiếng là gấu, ngay đến tông tông thứ thiệt do 90,80% dân chúng bầu ra ấy thế mà vẫn cứ còn bị báo chí móc lỏ, nói xấu nói xiên, quạt tới quạt lui tội bởi là liêu. Nhưng với anh Hai thì đừng có hồng, cho ăn xúc cù là cũng chẳng có một anh chủ báo nào dám động đến lông chân anh Hai.

Gởi hàng

(Tiếp theo trang 9)

bang để chọn ứng cử viên tranh cử chức Tổng Thống vào tháng 11 tới. Những cuộc bầu cử đầu tiên này rất được dư luận Mỹ chú ý, điển văn của các ứng cử viên có hạng nhất là những luận điệu chủ bài chánh phủ, thường được báo chí đăng lớn trên trang nhất. Ông Nixon đã chọn thời gian này để thực hiện chuyến Hoadu tin tức về chuyến đi lịch sử của ông sẽ tràn ngập trang nhất các báo, lần 1 tất cả diện văn của các ứng cử viên khác. Thế là, ngay khi cuộc tranh cử khởi diễn, đã chỉ có mình ứng cử viên Nixon độc diễn trước dư luận. Các ứng cử viên khác bị dư luận bỏ quên, đau như hoạn, nhưng không làm gì được.

Trong chương trình 8 ngày ở Hoa Lục, có khoản vợ chồng ông Nixon đi viếng Vạn Lý Trường Thành vào sáng ngày Thứ Năm 24-2. Trường Thành vĩ đại này là một di tích lịch sử, có từ hơn hai ngàn năm trước, hiện được coi là một trong 7 kỳ quan trên thế giới. Ông Nixon đã tinh trước, soạn sẵn một bài diễn văn học thuộc lòng, để khi tới Vạn Lý Trường Thành, sẽ ra cái điều ứng khẩu này lên tiếng trước báo chí, và được trực tiếp truyền hình đi khắp nơi trên thế giới. Nhưng vào chiều 23-2, trời Bắc Kinh bỗng thay đổi, âm ảm và có mưa tuyết khả năng. Ông Nixon lo lắm, giống y như tâm trạng một chú học trò đã học bài thật thuộc, chỉ sợ không có dịp trả bài để được điểm cao. Khi vừa gặp Chu Ân Lai lợi trong tuyết tới dinh Quốc Khách vào chiều 23-2, ông Nixon đã hỏi liền rằng:

Trời xấu thế này, liệu mai có thể tới Vạn Lý Trường Thành được không? Họ Chu bèn trấn an rằng: sở khí tượng cho biết hôm sau trời sẽ đẹp. Quả nhiên, hôm sau trời đẹp trời. Và ông Nixon đã có cơ hội đàm chân trên Vạn Lý Trường Thành mà trả bài rất thuộc. Rất tiếc, bài phú Trường Thành tuy hùng hồn, nhưng nội dung dở ẹc!

Ông Nixon đã ca tụng Vạn Lý Trường Thành là một công trình vĩ đại, và kết luận: Một dân tộc đã hoàn thành được một công trình vĩ đại, như Vạn Lý Trường Thành là một dân tộc vĩ đại. Và một dân tộc đã có một quá khứ vĩ đại, thì cũng sẽ có một tương lai sáng lạn. Nên nhớ Vạn Lý Trường Thành là tác phẩm của bạo Chúa Tần Thủy Hoàng. Đã có hàng trăm ngàn mạng sống và xương máu của người dân và tôi bị hy sinh để dựng lên Trường Thành. Ông Nixon đã dùng linh thần bản Tuyên Ngôn Độc Lập năm 1776 để đặt tên cho chiếc phi cơ chở ông đi Hoa du, tinh thần 76 đề cao sự tự do và nhân phẩm con người, thế mà ông Nixon đã đi ca tụng một công trình phi nhân của bạo chúa Tần Thủy Hoàng. Tuy có tài quảng cáo, nhưng đó là lối quảng cáo chửi bỗ tiền nhân!

